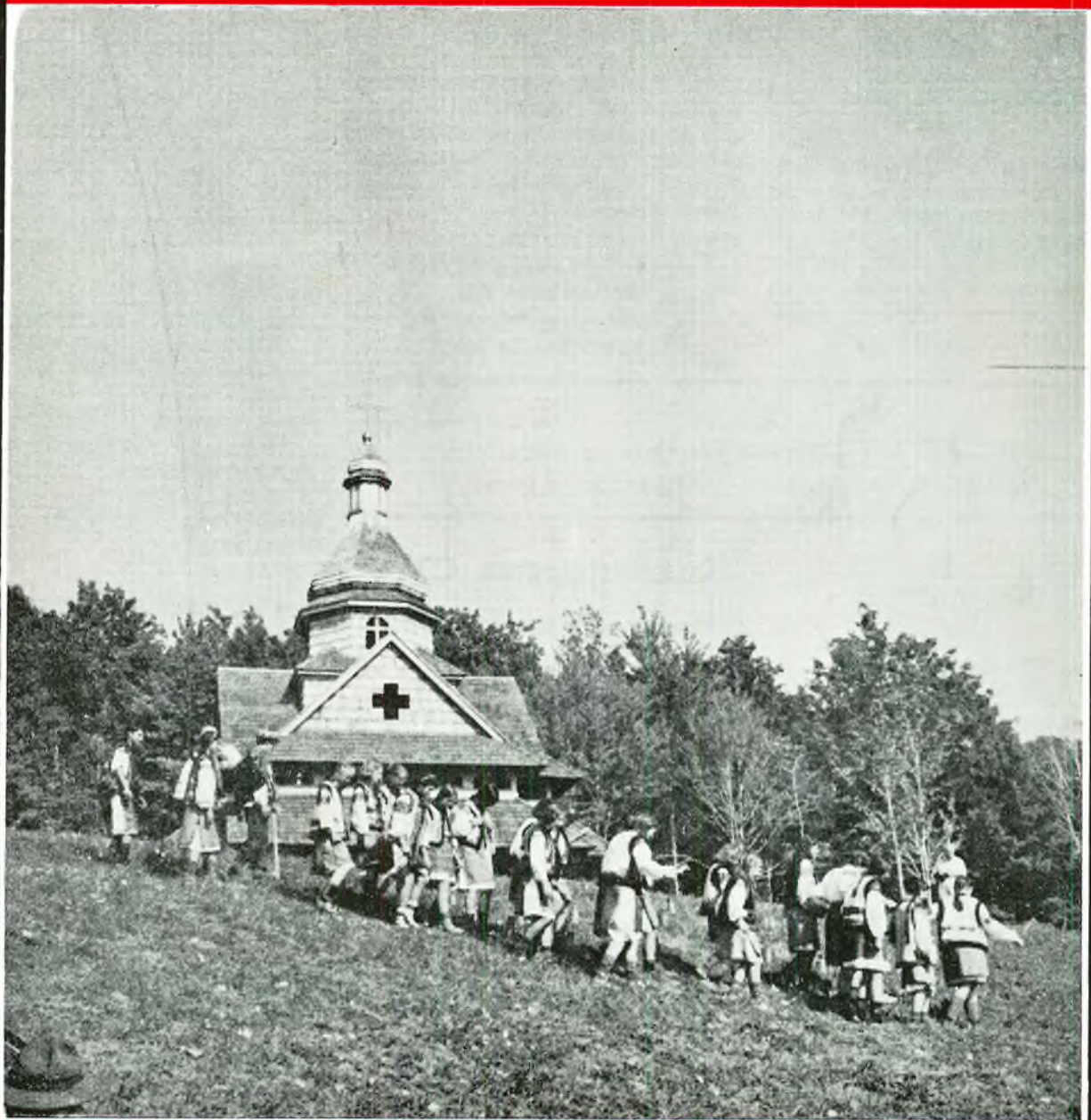

ВЕРЕСЕНЬ Ч. 8. SEPTEMBER, 1974

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXXI. ВЕРЕСЕНЬ Ч. 8

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня
Редакторка — Уляна Любович

Редакційна Колегія:

Марія Барагура, Марта Бачинська,
Лідія Бурачинська, Любов Волинець,
Наталія Ішук, Світлана Луцька, Хри-
стина Навроцька, Олександра Різник,
Марта Тарнавська. „Нашим малятам“
редагує Г. Черінь. Розвага, забава —
ред. В. Андрушків. Мовна редакція —
Наталія Лівницька-Холодна.

Адреса Редакції:

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Адреса Адміністрації:

4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗСА і Канаді \$7.00
Піврічна передплата \$4.00
Річна передплата в Англії 2½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 5 а. д.
Річна передплата у Франції .. 20 фр.
Річна передплата в Німеччині 15 н. м.
Річна передплата в Бельгії 250 б. фр.

Поодинокі число 80 центів

На обгорці:

Пластунки на Вовчій Тропі у гуцульських одягах
“Plastunky” (Ukrainian girl scouts) in Hutzul dress.

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England
Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2, France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 5, Rumfordstr. 21

OUR LIFE

VOL. XXXI. SEPTEMBER No. 8

Published by
Ukrainian National Women's League
of America, Inc.

Monthly publication except August

4936 N. 13th St.

Philadelphia, Pa. 19141

Tel. DA 4-7304

Editor: Ulana Liubovych

108 Second Ave.

New York, N. Y. 10003

Subscription in the United States
of America \$7.00 per year, half year
\$4.00. Subscription in Canada \$7.00
per year, half year \$4.00. Subscrip-
tion in England 2½ pound sterling
per year. Subscription in Australia
5 Austr. dollars per year. Subscrip-
tion in France 20 fr. per year.

Second Class Postage, Paid at
Philadelphia, Pa.

Single Copy 80 cents

On the Front Page:

Пластунки на Вовчій Тропі у гуцульських одягах
“Plastunky” (Ukrainian girl scouts) in Hutzul dress.

Календарець СУА

21 вересня — Доповідь: „Життя і
творчість М. Грушевського“ —
1 Відділ СУА, Нью Йорк

22 вересня — „Дитячий цирк“ у залі
кафедри св. О. Миколая — 101
Відділ СУА, Шикаго

28 вересня — Вишивана дитяча заба-
ва з ляльковим театром „Біло-
сніжка“ — 28 Відділ, Ньюарк

5 жовтня — 10-ліття Відділу — 82
Відділ у Нью Йорку

12 жовтня — „25-ліття подружнього
життя членок“ — 1 Відділ СУА,
Нью Йорк

19 жовтня — 10-ліття Відділу — 83
Відділ СУА в Нью Йорку

27 жовтня — „День Союзянки“ —
Окружна Рада Нью Джерзі

З М І С Т :

	стор.
По вакаціях	1
С. Гурко: Земля	1
Я. Збір-Лободич: Думки з нагоди 50-ліття СУА	2
З Головної Управи: Телеграма до Президента Дж. Форда	3
Вісті Конвенційного Комітету	3
Л. Волинець: Перший Всеукраїн- ський Жіночий Конгрес (про- довження)	4
Наша обкладинка	7
Л. М.: Знову в школу	8
М. Савицька: Пам'яті О. Чернової- Животко	9
О. Чернова-Животко: Китиця тюльпанів	11
Калейдоскоп жіночого життя (С. Луцька)	12
Наші докторантки. Листування редакції	13
Н. Стецьків: Інтерв'ю з Оксаною Соловей	14
Нові видання	14
Вісті з Централі	15
Д-р Л. Онишкевич: Дещо про техніку писання М. Понеділка	17
Українська вишивка: Вишивка в церкві	18
Our Life	
A. Volker: General Federation of Women's Clubs Convention	19
L. Daleka: Look how the moon has moved	20
Нашим малятам — Тітка Катря: Перший день. Л. Полтава: За- хланний риболов. І. Дибко: Качки і сонечко	21
Хроніка Округ: Округа Чикаго	23
Замість квітів	32
Річні Збори	32

20—27 жовтня — 8-ма виставка твор-
чості молоді, в доміві при 108
Друга Евно — 64 Відділ СУА
в Нью Йорку

9 листопада — Святочний бенкет із
нагоди 25-ліття і Вишивані ве-
черниці — 22 Відділ СУА, Чі-
каго, Ілл.

24 листопада — Ярмарок — 83 Від-
діл СУА в Нью Йорку

24 листопада — Показ моди в залі
Шатов Роял — 101 Відділ СУА,
Шикаго

14 грудня — Річні Загальні Збори —
1 Відділ СУА, Нью Йорк

5 січня 1975. — Різдвяна зустріч —
28 Відділ СУА, Ньюарк

12 січня 1975 — Ялинка — 83 Відділ
СУА в Нью Йорку

Наше Життя

РІК XXXI

ВЕРЕСЕНЬ, 1974

Ч. 8

ПО ВАКАЦІЯХ

Літо за нами. Менше або більше вдалий відпочинок, подорожі, а теж курси, відвідини. Але це літо не було тільки відпочинком. Змінився президент держави, в якій живемо. Нові мешканці заїхали до Білого Дому.

А недалеко від Білого Дому група українських студентів голодівкою протестувала, кричала проти насильства над людиною — в обороні Валентина Мороза. До нового вже президента звідусіль посилали ми телеграми, щоб глянув на цю групу молодих своїх громадян, які в цій країні, що давно не зазнавала голоду, а яка вважає себе передовим оборонцем людських прав, якраз голодом стають в обороні людських прав своїх поневолених земляків.

А наша організація стоїть на порозі, зближається до ювілейного року. Святкування відкриє Ювілейна Конвенція. Зберемося, щоб глянути на пройдений шлях, дати йому оцінку, ствердити успіхи й недомагання, а теж подивитися вперед на те, що перед нами — які завдання й які можливості виконати їх.

Не випадково в цьому році друкуємо статті про Жіночий Конгрес, який відбувся 40 років тому. Пишуть про нього молоді члени Редакційної Колегії. Вони не були учасницями Конгресу, їх ще тоді не було на світі. І вони дивляться на ці події з перспективи, описують їх на підставі документів, преси, інформацій, розмов з учасницями. Ентузіазм, який виказують вони в досліджуванні тих подій, треба привітати. Заперечує він песимістичне твердження, що молодше покоління зовсім байдуже до того, що було колись. Воно оцінює події без особистих упереджень, для них не мають значення різниці поглядів чи розбіжності, які, можливо, проявилися в часі підготовки Конгресу. Для них це вже історія.

І ми друкуємо ці статті, щоб можна було зробити деяке порівняння з тим, що було і що є. Бо й ми підготовляємо, хоч і не Конгрес, а Ювілейну Конвенцію. Можливо, і в нас є деякі трудні хвилини, розбіжності поглядів, як це, чи те треба оцінювати, як підготовляти. Але про вислід не будуть рішати ці розбіжності, а навпаки, наші зусилля, сам перебіг Конвенції, наша добра воля зробити її величавою, успішною. І може колись наступне покоління теж буде писати про цю Конвенцію. Треба мати надію, що теж оцінить її об'єктивно і буде писати про неї з таким ентузіазмом, як пишуть наші молоді співробітніці про Жіночий Конгрес у Станиславові. І тому, не зважаючи на те, яке було відношення і участь поодиноких осіб у Конгресі, ми дали голос молодим, бо настав їх час, їх пора оцінювати минуле.

Вкінці мусимо згадати нашу постійну турботу — своєчасну появу „Нашого Життя“. Нам удалося було великим зусиллям наздогнати час і тепер ми знову його втратили. Не тільки через труднощі в друкарні, але, скажимо шире,

З Е М Л Я

СТЕФАНІЯ ГУРКО

Присвячую В. Софроніву-Левинському, авторові новелі „Небезпечна Жінка“

Ти жінка, Земле,
Жінка кароока,
Жіноча, ніжна,
Тепла і ласкава
Жадібно-ждуча,
Мстива і жорстока,
Як кожна жінка,
Що жоною стала.

Ти дзигою вертишся
Кругом Сонця,
Вдягаєшся в щораз то
Нові шати,
Щоб тільки ласку
Собі приєднати
Свого Мужа,
Друга й Оборонця.

Як Він лише всміхнеться
Приголубить,
Обніме й поцілує
Тебе, Жоно,
Ти відкриваєш
Своє ніжне лоно
Промінням Йоґо
Дужим, плодотворним.

Аби лишень кохати
І родити,
Ти все готова
Навіть і на муки,
Не терпиш тільки
Холоду й розлуки,
Ганьби і зради
Не вмієш простити.

Ти Жінка, Земле,
Тайна незглибима,
Дажбогом
Розвозлюблена Невіста,
Жіночости
Есенція пречиста,
Коханка вірна,
Мати і Дружина.

у великій мірі через наших власних членок, які, не шануючи труду і зусиль інших, ігнорують усякі реченці. Маємо надію, що це не буде повторюватися. Але коли знову наздоженемо час і яким зусиллям? Це наша нова непередбачена турбота.

Страднице-Емігрантко, що мусіла кинути Батьківщину, яка кривавиться під російсько-більшовицькою кормигою та серед злиднів і холоду чужини не тратить віри в перемогу, готуючись до неї працею та організацією.

Українко З'єдинених Держав Америки, Канади, Бразилії й Аргентини, що навіть як горожанка далеких багатих країн не забуваєш за Рідний Край і передаєш своїм дітям любов і тугу за ним.

(Уривок із заклику до українського жіноцтва, поміщений у програмі й пресі з нагоди Всеукраїнського Жіночого Конгресу 23—27 червня 1934 року в Станиславові).

**

В моїй уяві я бачу Союз Українок Америки як будівлю, що на протязі 50-ти літ росла від основ, зпочатку мало помітних для оточення, а згодом шораз вищу, кращу та виглядом і завданнями шораз більше гідну уваги та подиву.

Українське жіноцтво, що рішилося за океаном шукати для себе кращої долі, зразу зрозуміло вагу організованого життя, так з причини збереження себе серед чужого моря, поліпшення способу життя як і поширення знання про їх Вітчизну та її культуру серед чужинців та оборони її прав перед сильними цього світа.

Перші жіночі товариства гуртувалися при наших парохіях і мали характер сестрицтв. Це молоді щойно прибулі дівчата, що при своїй Церкві, серед своїх земляків не пропали в чужім морю, а навпаки шукали собі подругів життя серед своїх хлопців та закладали українські родини. Більш освічені жінки, передовсім дружини священників, служили молодим емігранткам радою та приходили їм з поміччю і до них якраз належить на-

ша довголітня тепер почисна голова СУА Олена Лотоцька. На одній конференції Окружних Рад старша довголітня тепер почесна голошою цісаревою". Її постать, заслуги і праця тісно лучаться з розвитком нашої жіночої організації на терені Америки а її шире прихильне серце розуміло всі недолі емігрантського життя.

1925 рік став роком засновання Союзу Українок Америки. На Конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Вашингтоні прибула делегатка з Краю: Ганна Чикаленко Келлер, а дальшими делегатками на Конгрес були: Олена Лотоцька і Юлія Ярема. Після Конгресу на спільній нараді в червні 1925 р. створено центральне товариство Союз Українок Америки, якого головою стала Юлія Шустакевич, а по кількох місяцях після її уступлення Юлія Ярема. Ухвалено статут товариства, взорований на краєві статуті Союзу Українок, але діяльністю приміненій до американського життя. Відвідини наших чільних жінок-діячок, як Олени Кисілевської причинилися до посилення праці СУА. Ключем, що отворив нам двері до американських жіночих організацій, була краса нашого народного мистецтва. На Світовій Виставці в 1933 в Чикаго ми мали вже свій павільон і нашими експонатами, спровадженими зі Львова здобули признання і добре ім'я серед чужинців. Недовго потім слідує вступлення в члени Міжнароднього Жіночого Комітету. Ми вже відома організація, з нами числяться, а Олена Лотоцька, що вже очолює СУА, входить у зв'язки із світовими жіночими організаціями, що й дає нам можливість брати участь у Конгресах: в Гельсінкі, Істамбулі й Тегерані. На всі ці виступи перед чужинцями наші делегатки їдуть добре підготовані з цілою масою літератури й інформацій про Україну.

Програма праці СУА стала вже

многогранною та охопила майже всі ділянки життя. Наша будівля постійно росте, але мусимо боротися з різного роду труднощами, так фінансовими як і організаційного характеру. У нас ще немає достаточного зрозуміння серед ширших кругів жіноцтва, що стоїть осторонь і чомусь не бажає прилучитися до громадської праці.

Зайвим є писати про ролі жінки в родині й суспільстві. Жінка — мати формує характери своїх дітей — будучих членів громадянства та його провідників. Мусимо собі всі сказати, що переживаємо дуже важкі часті упадку моралі, зникну краси й естетики, браку пошани для старших і взагалі всякого авторитету. Не легке завдання жієки сьогодні. Супротивні течії такі сильні, що треба з великим зусиллям боротися, щоб не потрапити в крутиж та не потонути в хвилях байдужности та інерції. Нам треба великої сили духа, щоб поклати навіть у самих собі оспалість і брак заінтересування до громадської праці.

Будівля нашої організації вже велика, розкішна прибудівками та розгалуженнями й до вдержань її треба нам багато засобів і рук до праці. Структура СУА, що кристалізувалася на протязі 50-ти літ, вповні підходить характерові української жінки й може охопити широкі круги жіноцтва з усіма їхніми заінтересуваннями. Праця в організації, що є поділена на поодинокі реферектури дає змогу розвинути таланти та здібностям жінок з усіх кругів суспільности.

Нехай із золотим ювілеєм СУА наша організація ще більше зросте й доповниться новими членками, що зі свіжим ентузіазмом та новими ідеями продовжати будуть працю наших заслужених союзнок-піонерок.

Завершуємо тридцять літ „Нашого Життя“

З Головної Управи СУА

ТЕЛЕГРАМА, ВИСЛАНА 20 СЕРПНЯ
1974 РОКУ

Президент Дж. Форд
Вашінгтон, Білий Дім

Вельмишановний Пане Президенте!

Українське жіноцтво, об'єднане в Союзі Українок Америки, спішить привітати Вас на новому відповідальному пості Президента ЗСА. Радіємо, що Ви стали у проводі держави в цей трудний мент і бажаємо Вам успіху в подоланні всіх труднощів, що їх сучасна хвилина приносить.

Ми завжди пильно слідували за політикою Білого Дому у відношенні до поневолених народів світу і були вдячні за щорічне відзначення Тижня Поневолених Націй. Ми віримо в те, що Ви будете продовжувати цю настанову Білого Дому. Це тим більше вказане тепер, коли в Сов. Союзі гинуть люди в обороні за національні й людські права, признані Хартією Прав Людини. Ми віримо, що почуття справедливості не дозволить Вам уважати цього потопання людських прав внутрішньою справою СССР. І що Ви, Пане Президенте, будете продовжувати свободолобну традицію Ваших попередників, установлену батьками-основниками Америки.

Прийміть запевнення нашої лояльності і вдячності для нашої прибраної батьківщини. Боже Вас благослови!

ЕКЗЕКУТИВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Відповідь през. Дж. Форда

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

August 30, 1974

Dear Mrs. Burachynska:

On behalf of the President, I want to thank you for your kind message of congratulations. You may be assured he greatly appreciates your support and that of your fellow members in the Ukrainian National Women's League.

This Administration is deeply concerned over those unable to exercise fundamental human rights. As Americans, we can never acquiesce in the suppressions of human liberties and it is for that reason that we continue to adhere firmly to certain humane principles and rights not only in international forums, but also in our exchanges with other governments.

You may be certain we will continue to make the United States' position on the issue of basic human rights and dignity known as effectively as possible. It is the President's view that an expanding and improving US-USSR relationship will provide the best framework to convey US views on this and other important subjects to the Soviet Government.

Again, thank you for taking time to share your views and kind words with the President.

Sincerely,

ROLAND L. ELLIOTT
Special Assistant
to the President

vention, c/o UNWLA, 108 2nd Ave., New York, N. Y. 10003. Оплата за участь делегатки в Конвенції вносить 35 дол. (ключно з полуденком та бенкетом). Замовлення на готеліві кімнати треба висилати на адресу готелю на два тижні перед Конвенцією (пані Голови відділів отримали окремі сині карточки для таких зголошень). Ціна кімнати для двох осіб вносить 28 дол. третя особа в кімнаті доплачує 10 дол. Кошт участі для не-делегаток та гостей вноситиме 2 дол. полуденок, 25 дол. бенкет та реєстраційна оплата. (Тут Конвенц. Комітет застерігає собі можливі зміни цін).

Під час Конвенції відбудуться 3 виставки: 64 Відділ СУА в Нью Йорку влаштовує, щорічним звичаєм, образотворчу виставку жінок-мисткинь. Мистецька Референтка Гол. Управи підготовляє зразкову виставку народного мистецтва. Обі виставки будуть приміщені у Домівці СУА при 108 — 2-га Ave. у Нью Йорку. Третя, це виставка книжки яка відбудеться у самому готелі.

Підготовка до Конвенції поступає жваво. Конвенційний Комітет вложив чимало праці у підготовку. Однак є ще багато недоліків, яких буде трудно виправити в останньому моменті. Є ще Відділи які не надіслали звітів або знімок. Оголошень зібрано дуже мало. Відділам, та й членам мабуть буде дуже прикро не бачити видрукуваних звітів про їхню діяльність, а якщо не буде відповідної кількості оголошень то кошти Конвенційної Книги треба буде покривати з каси Відділів. Ми повинні рахуватися зі сьогоднішнім економічним положенням та старатися придбати потрібні кошти. Також ми повинні кріпко дотримуватися вимог Конвенційного Комітету щоб уникати зайвих пригадок і сбіжників. Кожна не запланована зміна змісту у Конвенційній Книзі викликає додаткову витрату гроша, не говорячи про витрату часу редакторок! Конвенційний Комітет не буде мати змоги покривати таких непередбачених видатків

Вісті Конвенційного Комітету

Ювілейна Конвенція СУА відбудеться у дні 29, 30 листопада та 1 грудня 1974, у Статлзо Пільтон готелі при 33 вул. та 7 Ave. у Нью Йорку. Врочисте відкриття відбудеться 29 листопада (п'ятниця) о год. 10 рано. Реєстрація пічкеться вечором 28 листопада та буде продовжуватися ранком 29 листопада. У п'ятницю 29 листопада відбудеться врочистий полуденок у

честь Голов Окружних Управ СУА, а в суботу 30 листопада святочний бенкет. Під час бенкету виступлять пані: Іванга Мигаль (солоспів) з Канади та Зоя Когут, поетка з Австралії. Конвенція закінчиться у неділю, 1-го грудня.

Зголошення делегаток слід надсилати якнайскоріше — офіційний реченець 15 вересня. Адреса Конвенції: Golden Jubilee Con-

Перший Всеукраїнський Жіночий Конгрес

(Продовження)

Перший день Конгресу почався заупокійним Богослуженням, після якого слідувало інавгураційне засідання в залі „Українського Сокола“. Голова Ділового Комітету Євгенія Макарушкова перевела офіційне відкриття, було вибрано президію та вислухано привіт голови Станиславівської Філії Амалиї Рублевої. До речі, треба підкреслити, що Станиславівська Філія Союзу Українок була нащадком першого жіночого товариства в Галичині, яке заснувала Наталія Кобринська в 1884 році. Вслід за цими формальностями прийшли дві найголовніші точки програми першого дня Конгресу, а саме: промова тодішньої посолки та голови Союзу Українок Мілени Рудницької і привіти представниць українських земель та еміграції.

У своїй надзвичайно цінній та глибокій змістом промові під заголовком „Завдання й обов'язки українського зорганізованого жіноцтва“, Мілена Рудницька спершу представила трагічне положення, в якому знаходилася українська нація ізза „недостачі політичної незалежності“, „бездержавности“. Підкреслюючи „фізичні і моральні страждання“, крізь які проходив український народ, вона теж і натаврувала тогочасні нездорові прояви „внутрішнього хаосу та розбиття“ всіх українських угруповань поза межами Радянського Союзу. Читаємо в її статті:

з дуже скромних делегатських оплат учасниць Конвенції.

Конвенційний Комітет запрошує усіх Союзянок до масової участі у нашій „Золотій“ Конвенції. Золотий Ювілей трапляється тільки раз у житті. Союз Українок потребує підтримки від членства, його поради, та стимулу до дальших 50 літ успішної та потрібної праці.

О. С. ПРОЦЮК
прес. реф. Конв. Ком.

„...Хто зможе колинебудь обчислити суму розпоршеної національної енергії, яка йде в нас на взаємне поборювання? Нема хіба другого громадянства на земній кулі, яке марнувало б такі велетенські зусилля зовсім непродуктивно на внутрішні межусобиці, як ми, — хоча одночасно ми хіба є останні, які на таке марно-

праці для свого народу. На першому місці в'ясно неправильно зрозумілу або часто навмисне перекручену ідею жіночого руху. Обговорено цілі цього руху, якими є:

„...ввести жінку в русло суспільного життя, перевиховати її до нових завдань, до нових поширених відпо-

Президія Жіночого Конгресу відбирає дефіляду

Presidium of the Women's Congress which was held in Stanyslaviv in 1934, reviewing the parade.

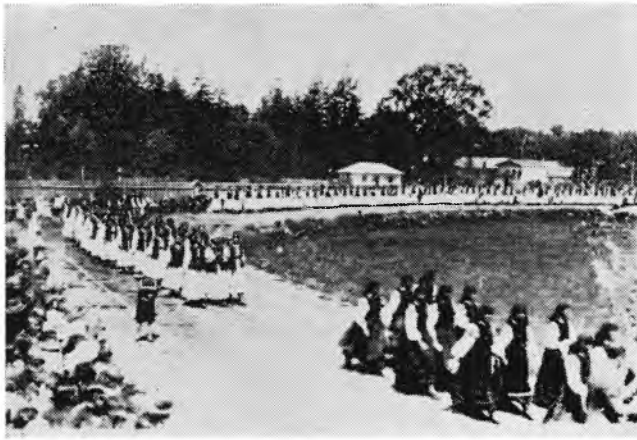
травство сили можемо собі дозволити“.¹²

Крім негативних сторінок, прелегентка видвинула теж і позитивні моменти того часу, як ось „повна ліквідація радянофільства“, зникнення „територіально-партикулярних розбіжностей і конфліктів між наддністрянською і надніпрянською вітками українського народу“, підкреслюючи факт, що саме зорганізоване жіноцтво „перше дало почин до моральної демобілізації розсвареного громадянства“. Авторка уважала, що джерелом цих позитивних завершень є „величезне поглиблення національної свідомості“. На тлі такої української дійсності авторка приступила до обговорення ролі, обов'язків та прав української жінки у

відальностей, зв'язати... органічно й нерозривно з потребами, формами, функціями — громади, суспільности, народу, держави... щоб не марнувалися непродуктивно цінності жіночого духа, ці безмежно приспані в жінках духові сили“.¹³

Впродовж цілої промови дуже точно підкреслено обов'язки української жінки як члена громади у громадській праці та як матері у вихованні дітей, а цьому і вихованні свого народу. Промову закінчено словами:

„Де шукати напрямних для нас, жінок, у часах загального хаосу, безладдя і розкладу?.. У глибині немиланого материнського інстинкту шукаймо відповіді на ці запити. Будемо матерями в суспільнім житті. Наша роля в громадянстві — це діяль-

Дефіляда Кружків Союзу Українок у побутових строях

Parade of various branches of Soyuz Ukrainok in their regional folk costumes.

ність у напрямі зберігання, скріплення та узгодження українського життя... І скажім ще так до громадянства: Ми хочемо взяти на себе половину відповідальності за долю наряду — поділіться нею з нами... Український народ може і буде жити тільки тоді, коли у свою службу зпряже перуччя лозіччя також духові і моральні сили жіноцтва".¹⁴

Промова була вислухана з зацікавленням та великою увагою і нагороджена довгими невмовкаючими сплесками. Один журналіст у своїм згаданні написав, що „такої промови в українській мові не чув я ще від часу, як помер Євген Олеськицький... Немає сумніву: пані Мілена Рудницька це перший промовець між українськими послами".¹⁵

Після промови почалися привіти від делегаток та представників громадських установ. Першою зложила привіт Софія Русова від еміграції з Наддніпрянської України. Старенька, сиво-біла, тремтіла від зворушення, але промовляла ба-

дьоро, з глибокою вірою в краще майбутнє і сакінчила привіт:

„І так знов засміється Дніпро і степовий вітер весело заграє золоту пшеницею на полі, що буде власністю наших хліборобів".¹⁶

З великою увагою та зацікавленням вислухано привіти від делегаток Америки та Канади. З огляду на те, що тодішній голові Союзу Українок Америки польський уряд не надав візи замість неї приїхала Тетяна Солідна з Дітройту. Промовляючи до зборів вона сказала:

„За Вашим прикладом організується десять літ тому Союз Українок Америки, який поставив собі за завдання боротьбу з темнотою української жінки, а через це й української родини. За дев'ять літ свого існування СУА звів тяжку боротьбу за українську молодь, уроджену й виховану в американськй душі. Америку називають котлом, в якому топляться всі національності в один конгломерат. Цей котел загрожував загрозою нашому існуванню, як окремої української нації. Одначе СУА цю боротьбу

виграв принципіально. Наше молоде покоління в більшості врятоване для нас завдяки національному освідомленню матері в рядах Союзу".¹⁷

Молоденька делегатка з Канади Ганка Романчич звернула увагу на себе не тільки ширістю свого привіту та гарним виглядом, але ще й тим, що вона, хоч уроджена вже в Канаді, проте гарно володіла українською мовою. На це свято писемний привіт прислала Ольга Кобилянська. Одна із співавторок „Першого Вінка" Климентина Попович-Боярська теж вітала Конгрес, згадуючи довгий і трудний шлях жіночого руху, який дійшов

Дефіляда Кружків Союзу Українок під час „Дня Селянки".

Parade of the Soyuz Ukrainok branches during the "Peasant Women's Day" in Stanyslaviv in 1934.

Фрагмент дефіляди під час „Дня селянки"

Another view of the parade during the "Peasant Women's Day" at Women's Congress in 1934.

„з тріумфом до належних йому вершин". Відзначався теж привіт делегатки з Полісся — Горбачевої за особливо гарну українську мову та спосіб виголошення. Але найдовшими оплесками привітала публіка делегатку Міжнародного Жіночого Союзу англійку Шпілшекс. Вона вітала Конгрес німецькою мовою, бажаючи українській жінці скорішої повної свободи. Її перекладачкою була Марта з Олеськицьких Рудницька. Пресові згаданні особливо відмітили факт, що всі привіти делегаток були короткі та змістовні без жадних сте-

Руханкові вправи під час Жіночого Конгресу. Вивели Нуся Безушківна, Оля Вовківна, Мирося Ковальчук.

Gymnastic exercises during the Women's Congress in the city of Stanislaviv in 1934. The guides were: Nusia Bezushkivna, Olya Vovkivna, Myroslia Kovalchuk.

реотипних фраз та довгих повчань. Деякі журналісти навіть закликали, щоб чоловіки іншли до жінок вчитися та щоб раз на все покінчили з „систематично непідготовленими публічними виступами“.

Загальна програма Конгресу поділялася на п'ять циклів-тем, у рамках яких відбувалися доповіді, концерти та виставки.

Окремим святом був „День Української Селянки“, що був приготований Станиславівською Філією, головню молодими членками.

Перший цикл під назвою „Наше минуле і наші змагання“ змістом своїх доповідей дав ідеологічно-історичний огляд жіночого руху, становище та завдання української жінки. Сюди належали доповіді Марії Струтинської „Наталя Кобринська та жіночий рух у Галичині і Буковині“, Зинаїди Мірної „Історія жіночого руху на Придніпрянській Україні“, Лідії Садовської „Становище жінки і дитини на Радянській Україні“ і інші. Другий цикл мав назву „Творім рідну культуру“. Доповіді з цього циклу дали огляд вкладу

праці української жінки в літературу, мистецтво, народну творчість. Найцікавіший реферат був Софії Русової „Значення дошкільного виховання“. Третя група це „Будуймо народне господарство“. Тут головню говорилося про роллю жінки в кооперації та про її економічну незалежність. В четвертому циклі „Дбаймо за народне здоров'я“ обговорено завдання жінки в ділянці гігієни, праця на полі суспільної опіки та фізичне виховання і спорт у житті жінки. Останній цикл „Ставаймо в організовані ряди“ подав інформації про сучасні течії всесвітнього жіночого руху, міжнародні зв'язки жіночих організацій і інші.

Другий день Конгресу був „Днем Селянки“. Це свято було чи не найбільш зворушливе та запам'яталося на довгі роки всім учасницям. Місто Станиславів рано в цей святочний день побачило маси жінок, зодягнених в українських строях, які йшли групами по вулицях міста, прямуючи на майдан, де мало відбутися свято. О годині дев'ятій рано відправи-

лася польова архиерейська Служба Божа. Зараз по Богослуженні почалась дефіляда учасниць в народних строях. Дефіляду відбирали на трибуні й інші представники українських центральних установ та почесних гостей. У цьому поході брали участь сільські гуртки СУ в своїх регіональних строях, а були вони з місцевостей які репрезентували: Станиславівщину, Товмаччину, Надвірнянщину, Коломийщину, Бучаччину, Бережанщину, Рогатинщину, Городенщину а теж з Богородчан, Синевідська

1884 — 1934

УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ КОНГРЕС

СТАНИСЛАВІВ
23—27. червня 1934

Заголовна сторінка програми У. Ж. Конгресу

Title page of the program of Ukrainian Women's Congress in Stanislaviv 1934

„Карта учасництва“ делегаток на У. Ж. Конгрес
A delegates card for Ukrainian Women's Congress 1934

Вижнього та Угнева разом около 80 сіл та 2500—3000 жінок. Учасниці йшли під звуки трьох дугих оркестр і ціла дефіляда тривала близько одної години. Після походу дівчата почали вправи вінками й серпами, а згодом вивели гагілки. Преса описуючи це свято писала:

„Українські прапори, що маяли над трибуною та на площі, свідчили про велике свято українського Станиславова. По площі розсипалися пестрі краски строїв української селянки, що не лише манили глядача, але й звеличували свято... Захоплення публіки вправами та гагілками було ду-

же велике й вона не щадила оплесків здисциплінованим дівчатам¹⁸

У „Новій Зорі“ читаємо:
„Імпреза була така гарна і справна, що чужі, які обсервували відділи селянок-Соцілок, учасниць тої імпрези, раз-у-раз питали, чи це не перебрані інтелігентки“.¹⁹

В іншій статті того самого журналу читаємо:

„Майже всю площу заняли Сокілки в цвітистих одягах. Зелені й червоні цвітисті запаски, сині, червоні і білі спіднички, жовті чобітки — все те складалося на образ, що пригадував великий і дуже гарний живий цвітник. Наперед були вправи вільноруч, потім віночком з цвітів. Дуже гарні були вправи з серпами. Дівчата наслідували рухи женців. Це був глибокий символ: вони жали те зерно, що його тому 50 літ посіяли перші піонерки нашого жіночого руху... На переді мерехтіли спіднички сині, потім червоні, зелені, білі... Жовті чобітки відбивалися від темнозеленої мурави. Давній хоровід вився барвистим вужем по зеленій площі та прибирав щораз інші форми... і співали різні старосвітські пісні, вже давно забуті в містах“.²⁰

Зараз після виступів на тому ж майдані відбулося віче, яким провела тодішня голова СУ Мілена Рудницька. Відкриваючи Віче, вона підкреслила вагу Українського Жіночого Конгресу, який має доказати, що українська жінка, а головно українська селянка, підготована до свого завдання. Слідували привіти делегаток та представників громадських установ. Тут мали голос І. Павликовська, Ганна Чикаленко, Г. Романчич, Горбачева, О. Кисілевська, О. Русова, д-р Окушевський та багато інших. Віче закрито однохвилиною мовчанкою та співом кількатисячної маси народу „Ще не вмерла“.

По полудні в двох залах відбулися академії. На Академії в залі

Моноюшка промовляла Амалія Рублева, співав хор „Боян“ під диригентурою Сулими та деклямувала Когутяківна. Друга Академія була зорганізована заходами Кружків Станіславівської філії і була формальним закінченням свята „Дня Селянки“. Головну промову виголосила сенаторка Олена Кисілевська. Співали спільні хори з довколишніх сіл та деклямувала О. Лемехівна. У своїй промові Олена Кисілевська підкреслила велику роль, яку відіграла українська селянка в історії:

„Сьогодні Свято Селянки. Ми, інтелігентки, приходимо до вас, селянок, з глибокою пошаною для вас. Ми пливкий елемент — ви ціпкий. Ви нам зберегли релігію, поезію, чисту народну мову й багато інших цінностей. Не будь ваших пісень — не було б Лисенка та й може і Шевченка. Ви найбільше терпіли під час панщини й інших лихоліть. Тому сьогодні ми вам дякуємо і просимо далі нам помогти“.²¹

(Докінчення буде)

Література:

¹² Рудницька, Мілена: Завдання й обовязок українського зорганізованого жіноцтва. „Діло“, 27 червня 1934, стор. 4.

¹³ Рудницька, Мілена. „Діло“, 28 червня 1934, стор. 4.

¹⁴ Там же, стор. 6.

¹⁵ Ч. А.: „Жіночий Конгрес“. „Нова Зоря“ ч. 47, 28 червня 1934, стор. 2.

¹⁶ „Діло“, 27 червня 1934, стор. 2.

¹⁷ „Діло“, 27 червня 1934, стор. 1.

¹⁸ „День Української Селянки“. „Новий Час“, 27 червня 1934, стор. 2.

¹⁹ „Взірцевий Конгрес наших жінок“. „Нова Зоря“, ч. 48, 1-го липня 1934, стор. 1.

²⁰ „Жіночий Конгрес — День Селянки“. „Нова Зоря“, ч. 49, 5 липня 1934, стор. 5.

²¹ Там же, стор. 6.

Знімки із хроніки Амалії Рублевої.

Наша обкладинка

На нашій обкладинці дівчата в гуцульських строях. Наша молодь залюбки вдягає таку одіж, хоч би тому, що вона гарно підкреслює вроджену красу. Але, може, не завжди здаємо собі справу, що це не тільки має значення для них самих, не тільки будить почуття ідентичности та гордості. Ця пошана, уже американських громадян, до рідного має далеко ширше й глибше значення.

Одну з таких знімок післав хтось у далекі сторони Сибіру чи Казахстану до своїх рідних. Його вже нема в живих, але є лист, який він одержав у відповідь. Мистимо уривки листа, не змінюючи правопису:

„А тепер Дорогий наш вуйку ше пару слів: я вже Вам писала і дякувала за ті фотознімки зі свята весни нашої молоді там у Вас. Нас тут не багато, але часто сходимося погуторити. Як бачили ті знімки, то плакали ми всі з радости, що десь у світі є такі наші гарні діти. Они напевно і такі добрі як гарні.“

Я ті знімки привезла зі собою до дому на літні канікули. Що там ділолося з людьми, котрим я то показала, не можете собі представити; а вуйко (тепер 84 рік) позичив їх на два дні, тулив їх і сховавав у найпевніше місце, щоб своїм товаришам по мистецькому фаху — давнім товаришам з війни — показати. Там зібралось їх 5 найстарших майстрів і 3-ох внуків, а як оглядали ті чудові образки, то вірити не хотіли, що десь на кінці світа є такі наші діти і так їх багато. А як бачили гурт дівчат у гуцульських строях, то аж застигли з подиву і з радости і з утіхи. Знімали окуляри, бо казали, що гріх дивитися на таку красу через скло, треба живими очима то побачити, хоть з їх очий скапували сльози, а груди радість роспирала — аж сталися такої слабости своєї.

А один Юра старий встав та й каже: Мой, а можь би їм подекувати файно отим чічкам, що нас гуцулів у сьвітї сі не встидають? А ну най кождий з нас шось файного змайструе тай пішлім їм туди де они так далеко і так файно у наших запасочках і в постільцях гуцульських так файно нам перед очима свою молодість розсипають. Постановили зробити і післати туди кілька творів своїх рук. Вони роблені не лише їх руками, але і серцем і старечими очима при воскових сьвічках різьблені. О.“

До передплатниць Нашого Життя

Проминула перша половина року і більшість передплатниць вирівняла свою передплату за 1974 р. Але залишилась якась частина, що не виконала того обов'язку. З жалем повідомляємо, що будемо приневолені стримати їм висилку нашого журналу. Про цю конечність ще повідомимо їх окремим листом. Сподіваємось, що ця пригадка освідомить їм можливість цієї втрати. І напевне спонукає їх до відновлення передплати.

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

„Куди ти, сестро, смілий лет звертаєш? На новий шлях?“
(Уляна Кравченко)

На сторінках нашої преси не тільки жіночої, але й загальної, все частіше й частіше зустрічаються статті на т. зв. жіночі теми. Однією з таких була і вичерпна стаття письменниці Л. Коленської під назвою „Нові можливості для жінок“ в „Свободі“ з кінця січня. Авторка торкнулася в ній багатьох справ, зокрема потреби відповідного вишколу й можливостей затруднення молодого жіноцтва, особливо в тих ділянках господарства країни, в яких досі мали майже цілковиту монополію чоловіки. До цієї статті можна додати ще й потребу студій, а згодом і праці для жіноцтва в середньому, а навіть і пізньому віці.

Відома бо річ, що в Америці існують якнайідеальніші умови для студій і старших людей (вік для студентів взагалі необмежений, а громадяни-сенйори і платити не мусять).

Серед нас же чимало є таких, що нам минула сороківка, а то й п'ятдесятка, і маємо наразі час повернутися назад у школу, бо її перервали через одруження, дітей, виїзд за океан, тощо. Тепер, коли діти вирости і відійшли, або ось-ось відійдуть від нас, чому не стати студенткою?

Певно що матері, які живуть по більших осередках нашого поселення, мають змогу „виявити сил своїх безмежжя“ на громадській чи церковній нивах, можуть відвідувати численні лекції, концерти, мистецькі виставки чи брати участь у клубах книголюбів, збагачуючи в той спосіб свій внутрішній світ і даючи теж громаді користь.

Але що роблять ті, які перебувають поза українськими скупченнями? Ось минуло п'ятдесят, і „сила сатурнова срібло заплітає у довгі коси“... Одні, яким життя легше стелиться, проводять все більше часу на „coffee-klatch“, інші часто-густо впадають у гіпохондрію і вчащають до лікарів (за статисти-

кою журналу „Medical Economics“ біля 80%), ще інші тратять час і гроші по т. зв. випродажах („sales“), як також „від нічого робити“ занадто втручаються в життя своїх щойно-вирослих дітей, доводячи часто до родинних криз їх молоді подружжя.

Яке ж безмежне поле для їхньої незужитої енергії відкрилося б, якщо б вони вернулися на студії!

Майже по всіх американських журналах подибуємо більше й менше дотепні статті отаких матерів, що після 20-літньої, або й більше, перерви пішли згову до школи. Вони принадно змальовують свої переживання на новім полі та закликають і інших іти їх слідами. Серед нас є чимало також таких, що могли б поділитися з нами своїм цікавим досвідом, бо тут, то там читаємо, що такі і такі вже немолоді студентки дістали звання то бакалавра, то магістра, то доктора. Але ж це одиниці, більшість же українок зрілого віку уважають, що вчитися вже занадто пізно, або бояться труднощів, пов'язаних з мовою, або і взагалі не мають уже віри в свої сили.

А шкода, бо ліпше таки вийти у „широкий світ“ і не слухати темних підшептів, як ті, з яких сміялася Уляна Кравченко:

„Покинь новий шлях, на втоптаний
вернися,
Забав і сплетень кормом лиш кор-
мися,
Бо світ тебе ледачою назве...“

Що ж до „труднощів“, то цікаву статистику можна тут навести, що говорить на користь старших студенток в порівнянні з молодими. Студентки старшого віку вдвічі краще вчать; суцільне „А“ мають 16% всіх старших студенток порівняно з 7½% молодих (17-21 рік), а також 60% випускниць коледжів із старших жінок їде на ще вищі студії порівняно з 33% юначок-студенток. Також швидкість навчання в старших помітніша, вони мають сильніші мотиви для науки, рідше випадають з навчаль-

ного процесу, сумлінніші у виконванні своїх завдань, не пропускають лекцій і т.п.

Приналежність до студентства відкриває жінці теж доступ до участі в інтелектуальному і мистецькому житті коледжу, а що найголовніше — студентське ваше самопочуття позначається відразу на всій вашій постаті і утримує вас при молодості довше, жене від вас непрошену, хоч і неминучу, старість, мобілізує ваші сили, робить вас енергійною і життєрадісною. (Навіть ваш власний чоловік раптом зауважує, що ви помолодшали, і починає ніжніше ставитися до вас, навіть знову ревнувати!)

На початок краще брати щось, з чим ми вже були знайомі: колись почата і нескінчена іноземна мова; музика, бо хто з нас щось колись не грав; мистецтво, бо хто ж з України ок не виявляє нахилу до краси, до кольорів, до гармонії; або і політичні чи соціальні науки.

Тут поділюся двома епізодами з мого пізньо-студентського життя. Постановивши повернутися в школу після 20 з гаком років відступності, я вирішила почати з чогось відомого мені, бо ж по утоптаних стежках легше ходити, з математики. Одного разу я мусіла була пропустити дуже важливу лекцію. Знаючи про це наперед, професор ради одним-однісінькою студентки zorganizував зфільмування цілої лекції телевізійним відділом коледжу, і того самого дня кілька годин згодом я спокійно прослухала ту лекцію, сидячи в аудиторії перед екраном внутрішньошкільного телебачення. Людина — звучить гордо в Америці!

Іншим разом трапилось теж, що ніхто з молодших не розв'язав досить складного інтеграла (була гарна весняна днина, і молодь воляла загоряти на сонці радше, ніж сидіти кілька годин над задачею) і, коли інструктор звелів мені переписати мою розв'язку на дошці і пояснити клясі — кляса вибухла спонтанними сплесками. — Приклад заповнив усю площу чорної дошки і не належав до легких. О, звичайно я поверталася на своє місце рожева від задоволення.

Таких моментів, що зігрівають нас, кріплять на дусі та дають почуття ґрунту чимало стається в

ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРИ ЧЕРНОВОЇ-ЖИВОТКО

Спогад

Політично-громадська й культурна діячка, публіцистка, журналістка й авторка нарисів, розвідок, есеїв на літературно-критичні теми, оповідань і спогадів — Олександра Животко з дому Чернова народилася на Волині в жовтні 1894 р. Якийсь час проживала з батьками в Московщині (Тамбовська губернія), потім переїхала жити з сестрою Анастасією до Житомира, де захопила її революція, про яку зберегла живі спогади. До 1924 року проживала в Кременці на Волині, звідки виїхала на еміграцію до чеської Праги. Тут закінчила Карловий університет із ступнем педагога з правом навчання в середніх школах.

За студентських часів почала журналістичну діяльність, співпрацюючи у виданнях проф. Івана Огієнка у Варшаві й у галицьких періодиках радикального напрямку.

При кінці другої світової війни з чоловіком проф. Аркадієм Животком, кол. членом Української Центральної Ради в Києві, журналістом-педагогом та істориком української преси, виїхала до Німеччини й перебувала в скитальському таборі в Ашафенбурзі, де співпрацювала в тижневику „Неділя“, що виходив під редакцією Геннадія Которовича.

Вдовою виїхала до Нью Йорку й продовжувала журналістичну й культурно-громадську роботу. Спільно з Сергієм Литвиненком заснувала Лі-

студентському житті, і дуже було б шкода прогавити їх.

Ну і можливість ширити правду про Україну в коледжі необмежена: до товаришки-студентки прислухаються уважніше, частіше є нагода використати шкільний форум для заперечення, уточнення неправильного та тенденційного твердження про нас. Молоді слухачі з найбільшою увагою слухають про наші „ходження по муках“ за залізною заслоною, про наш досвід у II-й світовій війні, про нашу далеку країну.

А в майбутньому диплом і евектуальна праця, і бачиш, що життя не стоїть, іде невпинно вперед, і ти в ним вперед ідеш.

Олександра Чернова-Животко,
письменниця-журналістка
Oleksandra Chernova Zhyvotko —
writer, journalist.

тературно-Мистецький Клуб у Нью Йорку, в якому мала кілька доповідей.

У ЗСА відновила свою журналістичну діяльність, співпрацюючи у виданнях митрополита Іларіона в Канаді, в „Прометей“, „Нашій Батьківщині“, „Тризубі“, „Вільній Україні“, „Свободі“ й „Нашому Часі“ (Аргентина).

Полам її зацікавлень були літературно-критичні огляди й рецензії на нові твори, зокрема авторів-жінок, та публіцистичні статті на загально-громадські теми. Її увагу притягнула творчість Марка Вовчка й Лесі Українки, про яку написала основну працю, видану Союзом Українок в Аргентині. Книжковим виданням появилася її збірка писань „Думи мої“, більша частина якої присвячена критичному розглядові творчості Марка Вовчка, решта — це оповідання, нариси й спогади. В рукописах зберігаються матеріали ще на 2—3 книги.

Ол. Животко була в дружніх взаєминах особистих і листовних із славетною волинянкою поеткою і скульптором Оксаною Лятуринською, про яку опублікувала теплу посмертну згадку в „Свободі“.

Померла Ол. Животко 6-го липня 1973 року.

Початок п'ятдесятих років. Великий післявоєнний „ісход“. Нью Йорк. Розцвіт суспільного і товариського життя нашої спільноти.

Велика мистецька виставка в Літературно-Мистецькому Клубі.

Сила відвідувачів; зустрічі знайомих і знайомства з новими людьми.

Серед натовпу, невеличка, струнка постать пані в сірій сукні. Горда голова, рівні риси обличчя, енергійна хода.

Нас знайомлять. Сильний потиск руки і голос дзвінкий та чистий.

Вслід за цим — забуття перша розмова. Розмова про малярство. Приємно, освіжливо вражають відважні та оригінальні критичні завваги, зачаровує легкість і чіткість вислову, знання і любов до рідного мистецтва та пошана до його творців.

♦

Друга зустріч.

Добірне товариство. Інтелектуальна еліта.

Російський науковець хизується своєю красномовністю. Цікава тема, велика ерудиція. Загальне захоплення присутніх.

Обличчя пані Лесі камінне, мов у Сфінска, ніякої реакції. Бесідник розгублюється, нелепний чи сусідка його розуміє кидка ввічливий запит:

— „Чи ви знаєте російську мову?“

Раптом у загальній тиші, як блиск і удар ножа відповідь:

— „Знаю! Але знати не хочу!“
Констернація. Нетакт? Чи радше відвага публічно заманіфестувати свою національну гордість?

З німим захопленням шлю пані Лесі свій вдячний погляд...

**

Інша зустріч.

Гантер. Настрій підкарпатського літа. Тяжко дихає повітря запахом чебрецю...

В розпалі соняшного пообіддя — розпал живої дискусії. Націонал-соціалізм, Хвильовизм.

Підвечір'я. Сонце заходить. Холонішає теж запал дискусантів. Всі втихають. І в тій тиші лунає спокійний голос пані Лесі:

— „Либонь доведеться нам відбудувувати Галицько-Волинську Державу...“

— „Це ж ересь! Ми, — соборники!“

— „Ні, це не ересь! Це тільки такий соборницький дотеп!“

Скільки гіркої правди і гострої сатири було в тих словах!

Пані Леся відзначалася тією рідкісною прикметою, що потрапила сміятися з власних і з наших загально-національних хиб.

**

Ішим разом.

Більший гурт приятелів, друзів із Праги, товаришів громадської праці. І що ж це? Чи відступ з партійних позицій?

В розпалі дискусії падають рішучі слова пані Лесі:

— Кого ж нам боронити? Світове робітництво сідає нам на голову, тероризує ціле людство!

Консерваторія, але ніхто не перечить. Яке ж може бути заперечення такої логіки?

Магнетична, ірраціональна сила притягала мене до цієї виїмкової людини. Ми часто разом. Спільні виїзди в гори, спільні проходи, спільні весняні блукання, в ботанічному городі, відвідини „Клойстер“, галерій, музеїв... І розмови, розмови, розмови, з яких я, як з джерела, захланно черпаю цікаві відомості, сміливі погляди на світ, на людей, на події.

Літо 1965 року. Пані Леся відпочиває в „Черчу“.

І там, нагло — перший удар важкої недуги.

Шпиталь. Напруга сил і волі. Надлюдський змаг сильного організму.

Перша перемога! Поворот додому. Знов усміх на розумному обличчі, знов дотепні й цікаві думки. І постановка та виклик тяжкій недугі: боротися і витривати!

І хоча довгих вісім років мала, ясне помешкання в'язило у своїх стінах тендітну постать пані Лесі — її дух і розум не піддалися ув'язненню.

Вони немов розбивали своєю виталністю мури і всмокували все, що діялося назовні.

Її сильний дух взносився над усім, що було близьке й цікаве її ментальності й почуванням. Її бистрий розум, як чутлива антена, ловив усі важні вістки з далекого світу.

А приятелі приходили щораз рідше...

Одинокий контакт зі світом були радіо, телефон, преса. Проте, якщо не проходило повз її живу увагу. Була все в курсі актуальних подій, реагувала інтенсивно оцінювала все логічно, передбачувала з непомильною точністю.

Вона цікавилася усіми ділянками сучасного життя.

З яким захопленням слідкувала за чудом техніки наших днів: за ракетами, що несли астронавтів у всесвіт. Як переживала кожний літ, кожний поворот людини на землю! Ослабленим зором читала все, що нове і вартісне. Її захоплював Стайнбек, зворушував Хіменес, бентежив Бекет.

Соняшне мешкання пані Лесі — це не тільки плетиво голубих „morning glory“ на вікнах, не тільки „теплі“ акварелі, портрет чоловіка і улюблена Мадонна на стіні. Це теж і передусім машинка до писання і рукописи на столі.

Дивуєшся і слова промовити не можеш, повна зворушення і подиву. Де в тієї немічної жінки береться сила і енергія писати і творити? Звідкіля в ній стільки віри в себе?

Який ясний розум і як чітко він працює!

Скільки завзяття і послідовності треба було, щоби створити свою лебедину пісню: „Думи мої“ скільки святого запалу та свідомості відповідальності перед суспільністю за повновартість свого життя вимагало від неї випущення у світ тієї „білої голубки“. Через силу пакує і розсилає свою працю „кому треба“ — як каже. Жде на відгук, на рецензії. Радіє кожною відповіддю, не розчарується тим, що відгомін невеликий. Вона така свідомо байдужности сучасної людини. Їй добре знана доля наших визначних людей.

— Чи знаєте, що на похоронах Лятуринської було лише кілька людей?

— Вже п'ять років минуло від смерті Маланюка. Де збирне видання його творів? Де монографія про цю виїмкову людину?

Дивується, не може зрозуміти — але не оскаржує. Щораз менше в неї гіркоти, осуду, скептицизму... І щораз більше тепла в розумних очах і щораз погідніша усмішка на втомленому обличчі...

Ті, що не мали щастя знати її ближче, не знають, яке ніжне було її серце і скільки тепла було в її почуваннях!

Живо, до останніх днів свого життя пані Леся цікавилася осягами нашої молоді а особливо тих, що виростали на її очах. Які перспективи, яке майбутнє тієї „надії народу“, що викинена тут на „інтернаціональний смітник“?

Пані Леся все вдержувала контакт з тими Оксанами, Лялями, Маріянами і Мартами та цікавилася їхньою долею. Коли вже не могла виходити з помешкання, а бажала побачити їхній „доробок“ — то малят приносили до неї. Саджала їх на свою лежанку й дозволяла навіть гратися лялькою Лятуринської...

А з бігом років малі самі драпалися по сходах до неї і несли в кулачку писанку для „Бабуні Лесі“...

Скільки погідної і тихої радості було в тих зустрічах, скільки турботи і гордості в стверженні:

— Знаєте, подобається мені той малий. Знає, чого хоче! Має характер!..

Або і в словах: — Не хочеш деклямувати? Не треба. Ніколи не роби того, до чого тебе примушують.

Одинокий справжній друг — відданий сестринік стоїть вірно при пані Лесі до останніх її днів. Крім нього мало хто з бувших приятелів переживає разом з нею найтяжчі хвилини...

Вона самотня бореться зі страшною хворобою, яка щораз частіше її атакує. Бореться завзято, без нарікань і скарг, змагається за своє цінне життя і за витривання до кінця.

До її помешкання я йшла завжди як до святині повна своїх щоденних турбот і душевної слабости. Йшла, щоб не тільки відвідати хво-

К и т и ц я т ю л ь п а н і в

Ти принесла їх для рззради самотній людині і подарувала без супроводу власних нарікань і жалів. А скільки їх приносять в обійстя самотньої людини і друзі, і не друзі. Всни приносять свої жалі, власні злуди і розчарування. Бо що ж самотній людині належить, як не переживати жалі інших, не перейматись їх долями...

Вона перейняла китицю із твоїх зичливих рук і обережно, пестливо спустила крихкі прозора-зелені стебла у прохолодну воду. Відпочивайте!

Вони пережили страшне — їх зрізували при корені, в'язали і тримали в холоді. Квіти можуть жити ще зрізаними, коли стебла вже натягнули досить животворчих соків із землі, щоб розвинути прапори цвіту.

Вони були залякані, сковані холодом переходової доби, а тепер

ру, але щоби брати приклад як треба гідно жити і переносити терпіння.

Пані Леся своєю інтуїцією відчувала мою неміч.

У мене захована з цього часу карточка від неї з малюнком едельвайсу-шовкової косиці і з допискою: „Тримайтеся на висоті, як та квітка вершин!“

Остання картка, останнє „послання“ від неї кілька місяців перед кінцем.

А коли вже відійшла від нас ця незвичайна жінка, визначна публіцистка і письменниця, безкомпромісова патріотка-громадянка, хотілось повторити за поетом:

„Час Господи, на покору і самоту.
Бо якщо покора — мудрість,
То самота, є завжди висота“.

Не вмала пані Леся коритися людям — не корилася долі.

Боролася з нею. Але якраз у тій САМОТНІЙ боротьбі, піднесла вона до ВИСОТ свого НЕПОКОРЕНИГО ДУХА.

Квітень 1974 року.

на них ллються проміння ласкавого весняного сонця, дихає теплом кімната, з подивом оглядають очі самотньої людини, пестливо промовляють її уста:

„Прокиньтесь!“

Тюльпани прийшли стулені, звичуті у гостроверхі пуп'янки. Вони були жовті, білі і яскраво рожеві. Здавалось би діти одної родини, але ні. З часом показалося, що між ними нема нічого спільного тільки те, що вони тюльпани. Тільки почали відходити одразу показали, що не сестри, не брати, а тільки діти одного племені. Перші оживились рожеві, найскорше розвинулись і розложили свої пелюстки в плитці чаші, на дні яких сонце запалило коронку золотих пильничків. Рожевість їх пелюсток проглибилась червоними прожилками і здавалось, що в них пульсує кров. Вони одразу обернулись до сонця, яскравились, хизувались, вабили.

А білі ще ждали, а коли почали розвиватись, то дуже поволі розсували свої пелюстки, чаші їх залишились високі, зазублені крайочки пелюсток легенько відгорукулись. Сонце не могло заглянути в їх середини, а тільки просвічувало густу алябастрову білість, чаші були сповнені прозорою тінню, в якій ховались пучечки пильничків. Вони не обертались до сонця, не шукали нічної ласки, стояли струнко, сповнені гордістю своєї непорочкості.

А жовто-золоті найдовше вагались, розсували свої пелюстки обережно несміливо, а чаші їх вийшли вужчими вгорі і вони не вистростались зовсім, стояли легко похилені, як дівчата перед причастям.

Від китиці точився легкий аромат подиху весни.

Але сталось несподіване — сонце заступила густа хмара, в кімнаті посіріло. Кімнату сповнив передчасний присмерк, наче вечір заходив, і жовті тюльпани повірили в ніч. Вони поспішно щільно зсгсрнули свої пелюстки і ще ниж-

че похилились. Кольор їх потах у присмерку, став тьмяним, як золото старих ікон.

А білі стаяли до справжнього вечора — якщо знали, не були такі довірливі. Вони поволі засували свої пелюстки один за другий і застигли, занурилися у сонну мрію. Тільки рожеві не хотіли спокою. Вони трошки підвели свої пелюстки і рожевість їх ще потемнішала, а коли в кімнаті засяяло штучне світло, вони обернулись до нього

Дивні квіти Чого ви не хочете заснути, чого ви паленієте? Чого сподіваєтесь? Пригод? Тут нема комашок, пчілок ані метеликів. Пригод не буде. Та й нащо вони вам — чи ви забули, що не маєте коріння.

Палець обережно торкнувся пильничків а квіт здригнувся Неплідний дотик. Аж так ти хочеш жити і любити!..

Рожеві тюльпани жили ще ніч і день, а під вечір від дотику руки пелюстки їх обсіпались ще свіжі, яскраві, і жалісно стояли їх оголені стебла із пучечками пильничків. А білі ще жили і умирали інакше, поволі з мукою. Пелюстки їх з країв почали темніти, скручуватись, білість їх посіріла, від них пішов запах загнивання. Померли спотвореними...

А жовті пережили всіх. Вони щось знали. Їх пелюстки темніли як старе золото, вони поволі засихали на рідних стеблах і відійшли гарними. Від них не віяло запахом розкладу, тільки висиханням, ароматом погідної золотої осені. Вони ще довго стояли в кімнаті самотньою людиною яка дивилась на них і промовляла. Ви знаєте таємницю вічної краси. Ви не хизувались, не спокушували, не п'ялись гордовито, залюблені у свою красу, ви прийняли свою долю з покорою і мудрістю.

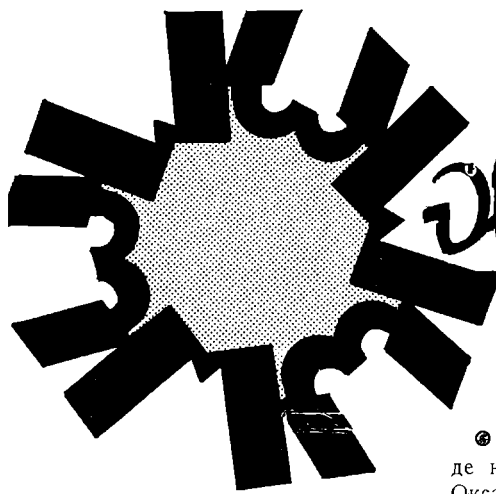
Подаровано п-і Марійці Савицькій в час її хвороби, 19 квітня 1963 р.

**Замовляйте збірнички
ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ**

Впорядкувала М. Юркевич

— Ціна 50 ц. —

Замовляти в Централі СУА

КАЛЕЙДОСКОП

Життя

Опрацювала Світлана Луцька

УКРАЇНА

● Органи КГБ загрозили Надії Світличній, яка перебуває в Мордовських таборах примусової праці, перенесенням до психіатричної лікарні, якщо вона не припинить писання скарг на брутальну поведінку таборових властей. Надія Світлична була заарештована в квітні 1972 р. і засуджена в Києві 23—24 березня 1973 р. на 4 роки таборів примусової праці та заслання. Вона є рідною сестрою літературного критика Івана Світличного.

● Раїса Мороз, дружина історика Валентина Мороза, який проводить голодівку, намагала добитись телефонічного зв'язку з начальником Володимирської в'язниці Віталієм Зав'яльником, де ув'язнено В. Мороза, щоб довідатися про стан здоров'я свого чоловіка. Її старання не принесли успіху.

● У приміщеннях Спілки художників УССР у Києві відбулась персональна виставка української вишивки заслуженого майстра народної творчості Марії Федорчак-Ткач. На виставці показано більш 130 творів ручної вишивки, що представляють майже всі етнографічні землі України. Особливо відзначалися такі твори, як весільний одяг, виконаний у полтавському стилі вишивки. Доповнює цей одяг вінок із білих роменів та чепурний бант, що імітує вельон. На виставці показано верети, киптарі, спортові костюми, жіночі плащі, рушники, до яких уміло застосована українська вишивка. Марія Федорчак-Ткач закінчила технікум прикладного мистецтва. Вона викладає техніку художньої вишивки в університеті ім. І. Франка у Львові.

● У місті Балаклії на Харківщині, де народилася українська співачка Оксана Петрусенко, проведено третій огляд вокалістів. На огляді-конкурсі солісти й вокальні ансамблі виконували твори з репертуару видатної співачки. Серед солістів перше місце присуджено Г. Симкіній, а з-поміж вокальних колективів — жіночому ансамблеві „Струмочок“.

● Недавно турист із ЗСА І. В. Панчук, що завітав на Буковину до родичів, передав щоденник Ольги Кобилянської, який вела письменниця в молоді роки і котрий 35 років тому був вивезений за океан, директорові музею Ольги Кобилянської О. К. Коваленко в Чернівцях. Щоденник складається з двох товстих зошитів. Перший запис у ньому зроблено 1 листопада 1883 р., коли Ользі Кобилянській було 20 літ. У щоденнику немає ніякого вступу. Це дає підставу зробити припущення, що він є продовженням попередніх записів. Обидва зошити мають 436 сторінок і охоплюють період до 12 березня 1891 р. В них великий матеріал біографічного характеру.

● Запоріжжя. 36-річна Людмила Дрига, по фаху диспетчер трамвайного парку, породила четверо близнят — дівчаток. Найменша за вагою дівчинка важила 450 грамів, найбільша — 1 кілограм 300 грамів. Фахівці запевняють, що на Запоріжжі оце вперше народилося четверо близнят. У Людмили й Олександра Дригів є 4-річний син Андрій.

БРАЗИЛІЯ

● Парана. Дня 5 березня 1974 року Олена Колодій, бразилійська поетка українського роду, була прийнята в члени Паранської жіночої академії літератури. Її літературний дорібок нараховує 10 збірок поезій.

АРГЕНТИНА

● Після смерті президента Хуана Перона, його місце, згідно з конституцією Аргентинської республіки, перебрала віце-президент Марія Естела („Ізабеліта“) Мартінез де Перон, дружина покійного. Їй 43 роки. Вона стала першою жінкою в історії Аргентини і взагалі західньої півкулі, яка зайняла пост президента. Хоч Ізабеліта Перон має тільки середню освіту, в неї чималий політичний досвід, який вона здобула, виконуючи різні політичні доручення покійного чоловіка. Як віце-президент Аргентини, була предсідником засідань кабінету та сесій аргентинського Сенату. Хоч аргентинці з деяким скептицизмом поставились до свого нового президента, її рішучість і діловитість починають здобувати їй щораз більше довір'я та пошану.

КАНАДА

● Віра Яцик, студентка 3-го року Комерційного Мистецького Каледжу в Торонті, отримала в січні 1974 року першу нагороду на художній виставці праць студентів з усіх мистецьких каледжів Торонта, за свою картину „Я і вони“. На виставці експонувалося більше як 200 творів. Віра Яцик упродовж довшого часу ілюструвала пластовий журнал „Юнак“. Вона постійна ілюстраторка української телевізійної передачі для дітей „У тітки Квітки“.

ФРАНЦІЯ

● Президент Франції Валері Жіскард д'Естаїг створив уперше в історії міністерство жіночих справ і призначив на цей пост 57-річну журналістку і редакторку тижневика „Л'Експрес“ Франсуа Жіроуд. Міністерство поставило собі за ціль „сприяти інтеграції жінок у сучасне французьке суспільство“. Хоч жінки творять

Наші докторантки

Людмила Капшученко народилася в Німеччині. Початкову, середню та мистецьку школи закінчила в Аргентині. В 1963 р. переїхала з батьками до Північної Америки, міста Філадельфії у Пеннсилвенії. Склала іспи-

Д-р Людмила Капшученко
Dr. Ludmyla Kapshutchenko

ти в Темпел університеті і була прийнята на студії з повною стипендією. Цей університет вона закінчила із ступенем БА та високими відзначеннями. В ньому ж продовжувала дальші студії та працювала як викладач. Закінчила Темпел університет із ступенем магістра з іспанської мови та літератури.

Брала активну участь у праці української студентської громади в цьому університеті.

Людмила Капшученко одержала повну державну стипендію для дальших студій у Пеннсилвенському університеті. Закінчила його цієї весни із ступенем доктора філософії в ділянці латино-американської літератури, оборонивши тезу: „Лабіринт, як тема та структура в літературних

40 відс. робочої сили Франції, вони працюють лише в таких традиційних жіночих професіях, як учителювання, мед-сестри, секретарки, продавчиці або нефархові фабричні робітничі. Їм платять звичайно менше ніж чоловікам, які виконують цю саму працю. Франсуа Жіроуд хоче піднести загальний рівень і статус жінки-робітничі й професіонала та створити для неї сприятливий клімат і задовільні умови праці й винагороди.

творах авторів країн Латинської Америки“. Останнім часом викладала в Пеннсилвенському та Темпел університетах.

На 1974-75 навчальний рік заангажована на працю викладача до Васар Каледжу в стейті Нью Йорк.

Людмила — донька п-ї Зої Капшученко, голови 44 Відділу США, інженера-хеміка за фахом, та скульптора Петра Капшученка.

Листування Редакції

Дорога Пані Редакторко!

Я живу тут у „Нерсінг говм“-і, бо вже не можу обійтися сама. Тут приходять американські молоденькі дівчата і старші жінки й їх називають „волонтірс“. Вони відвідують тут таких як я, щось із ними говорять, а тим, хто добре не бачить, то щось читають. До мене теж ті „волонтірс“ говорять, але я їх не розумію, бо мало що знаю по-англійськи. Моє серце тоді дуже болить із жалю, бо думаю, чи заки замкну очі на віки, чи ними ще побачу українських „волонтірс“?

Колишня Союзянка

До Редакції „Нашого Життя“

Це справжній сором, що в такому великому середовищі, як наш нью-йоркський давн-тавн, а теж у других українських осередках, нема ще досі зорганізованої „Добровільної суспільної служби“, яка бодай у якійсь мірі зайнялася б потребуєчими помічі старшими людьми.

Тому вже найвищий час від плянувань і дописів — перейти до конкретної дії. Всі знаємо, що є багато осіб старших і молодших, які не працюють і мають час, здоров'я, а може, й найшли б охоту, використати його помагаючи другим. Самітня

Шановні Пані!

І я колись була молода та належала до жіночої організації і під час війни помагала полоненим та неодну сльозу обтерла. Сама теж тоді тифу набавилася.

А тепер Ви тут, оп'янілі добрбутом, забули про тих, хто найбільше потребує — старших, немічних, хворих. Тож майте Бога в серці! Може хтось співчутливий найдеться і відвідає Самітню

Молодь в обороні В. Мороза

Перша група голодуючих студентів у Вашингтоні в обороні В. Мороза.
Зліва: Ліза Ясевич, Орест Петренко, Адріана Мушинська, Юрій Дейчаківський, Андрій Міхняк.

Ukrainian students on hunger-strike in support of V. Moroz.

ІНТЕРВ'Ю З ОКСАНОЮ СОЛОВЕЙ

Дзвінок телефону: „Пані Ніля? Говорить Інженер Потішко. У мене (в Бофало) переїздом зупинилась п. Оксана Соловей із Сейнт Пол, Міннесота. У неї прекрасні прозирки із українського традиційного печива і доповідь на цю тему ще краща. Хотілося б, щоб жінки запізнались з цим багатством наших традицій“.

Роблю що можу, бо часу мало, але все таки приходиться коло 17 осіб.

Слухаємо, дивимось і дивуємось. Бо хоч раніше чули доповіді і читали, але це щось інше. Чому? Перше — це зорові враження від прозірок, зроблених по-мистецьки і з любов'ю. Друге — доповідь на високому рівні, опрацьована джерельно, але не сухо, а переплігана уривками з фольклорної творчості, пісень і поезії, кимсь, хто знається на літературі і любить її.

Пані Оксана скінчила . . . а нам так жаль, так жаль, що тільки нас так небагато мало нагоду пережити цю насолоду. Пані Оксана від'їхала, але ми її не забули і запросили тепер, майже через рік, аж з далекої Міннесоти, щоб дати нагоду цілій нашій громаді запізнатись із багатством наших традицій, що всім нам такі дорогі.

Користаю з нагоди і прошу пані Оксану про інтерв'ю.

Питання: „Скажіть, звідки Ви?“

Відповідь: „Родилася в Полтаві. Освіту одержала в Харкові. Спеціалізувалася у фізиці твердого тіла і мала рекомендацію на вступ до аспірантури.“

П.: „Якщо Ви фізик по професії, то звідки у Вас таке знання літератури?“

В.: „Літературою цікавилась змалечку і перекладати почала ще в середній школі, переважно поезію. Тепер я працюю майже виключно над художньою прозою, перекладаючи з німецької, англійської, французької і російської мов. Досі вийшло три окремих видання моїх перекладів“.

П.: „А коли виникло зацікавлен-

ня етнографією, а спеціально українським традиційним печивом?“

В.: „Припадково. Шукаючи в словникові Грінченка потрібного мені для перекладу слова, я наткнулась на слово „дивень“ — весільний хліб, що печеться для молоді. І з цього почалося. Збудилось зацікавлення. Так склалося, що дочка моєї господині виходила заміж, і я піддала думку, щоб на весілля, крім короваю, спекти і дивень“.

П.: „На цьому хіба не закінчилось?“

В.: „Ні. На Покрову 1967 р. відбулась у Ст. Пол виставка українського обрядового хліба. Вона викликала широкий відгомін, бо була спробою показати — наскільки можливо в наших умовах — різні зразки обрядового печива. Не лише Різдвяного чи Великоднього, а й того, що пеклося на інші свята, з інших нагод. Звичайно, виставка охопила далеко не все, показала тільки незначну частину безмірно багатства українських традицій“.

П.: „А головне дала Вам поштовх до дальших шукань і дослідів?“

В.: „Так! Я попрацювала і знайшла багато цікавого. Опрацювала окремі реферат-розвідку на цю тему“.

П.: „А прозирки, як ви дійшли до них?“

В.: „Просто! Печиво було таке інтригуючо гарне, що гріхом було б його не сфотографувати. Багато людей допомогло мені в цьому. Дещо у доповіді із старших зразків. Відтак шукала старших жінок, які вміли ще пекти такі речі і робила з ними прозирки“.

П.: „Й у висліді маєте серію із 70-ти прозірок як ілюстрацію до вашої доповіді?“

В.: „Так, і далі ще шукаю зразків“.

П.: „Чи не думаєте, що варто видати це все окремою книжкою?“

В.: „Дуже варто, але . . .“

П.: „Але на це потрібно грошей“.

В.: „Так. Мені самій це не під силу“.

Впроваджуємо новину: відомості про появу нових книжок, які редакція одержує від авторів чи видавництв. Незалежно від того помішувати будемо теж рецензії. Перегляд видень буде інформувати про появу книжки. В рецензії чи нотатці скажемо дещо більше про дану книжку.

КНИЖКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Франко, Іван: **Ріпка**. Торонто, Євшан-Зілля, 1973. Ілюстрації Галини Мазели.

Данилович, Богдан: **Як їжаченята майстрували чоботята**. Торонто, Євшан-Зілля, 1973. Ілюстрації Юрій Козак. Ціна обох книжечок 2.00 дол.

ПОЕЗІЯ

Черінь, Ганна: **Небесні вірші**. Буенос Айрес, Вид. Юліяна Середяка, 1973. 107 стор. Обкладинка М. Кавки.

Дибко, Ірина: **На крилах дум**. Буенос Айрес, Вид. Юліяна Середяка, 1974. 92 стор. Обкладинка Б. Божемського.

Кирпатий, Іван: **Запорожець за Океаном**. Кліфтон, Н. Дж., Вид. Петро Ямняк, 1974. 64 стор. Обкладинка Люби Мазяр.

ПРОЗА

Мазуренко, Галя: **Не той козак, хто поборов, а той козак, хто „вивернеться“**. Лондон, Вид. власними заходами автора, 1974. 7 стор. Обкладинка К. Г. Байкова (16 років).

Савицька, Іванна: **З пташиного лету**. Образки сучасного, дружні усмішки, репортажі. Нью Йорк, Вид. Кооп. „Червона Калина“, 1974. 138 стор. Мовна редакція Давиденко В., обкладинка і заставки Божемський Б.

Когуська, Н.: **Новими дорогами**. Біографічний нарис про Василя Перепелюка. Вид. В. Перепелюка, 1972. Вінніпег, Канада. 242 стор. Ілюстр. знімками.

РЕПОРТАЖІ

о. Харина, Мирослав: **Богомільним Шляхом**. З провідницької прощі до Святої Землі і Люрду. Філадельфія, Па., 1973. 252 стор. Ілюстр. знімками.

П.: „Чи не вірите, що наша еміграція, яка зробила вже дещо для нашої культури, сповнить свій обов'язок і або УВАН або СФУ-ЖО видасть Ваші матеріали увіковічені світлинами?“

В.: „Може! Побачимо!“

Вісті з Централі

Для безпеки журналу „Наше Життя“

заплановано в США

Запасний Фонд у висоті 50,000 дол.

ЩО БУДЕ ОСЯГОМ ЮВІЛЕЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ США В 1974 Р.

До кінця серпня 1974 р. зложили:

Окружні Ради і Відділи США	\$20,946.28
Поодинокі особи	3,022.40
Разом	\$23,968.68

ПОДБАЙТЕ ЗНОВ ПРО ВІДПОВІДНИЙ ДАТОК!

КЛИЧЕМО!

Вже багато Відділів відгукнулося на заклик Екзекутиви США і пожертвувало 500 дол. і більше на Запасний Фонд „Нашого Життя“. До тепер це були — 1 Відділ з Нью Йорку, 5 Відділ із Дітройту, 43 Відділ із Філадельфії, 47 Відділ із Рочестеру, 59 Відділ із Балтимору і 71 Відділ із Джерсі Сіті. Бажаючи приєднатись до тих жертвених, що розуміють вагу міцної фінансової підстави для нашого журналу — ми зложили до тепер 500 дол. і кличемо інші Відділи піти нашим слідом.

49 ВІДДІЛ США ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ У БОФАЛО, Н. Й.

На Запасний Фонд „Нашого Життя“

Впродовж липня і серпня 1974 року зложили:

ВІДДІЛИ США:

Від. 16 Мінеаполіс	40.00
„ 22 Чикаго	165.00
„ 24 Елизабет	50.00
„ 33 Клівленд	15.00
„ 44 Філадельфія	25.00
„ 51 Милвокі	133.66
„ 56 Дітройт	10.00
„ 65 Нью Брансвик	50.00
„ 72 Нью Йорк	200.00
„ 82 Нью Йорк	168.00
Разом	856.66

Давніше вплатили:

Від. 49 Бофало	135.00
„ 57 Ютіка	30.00
Разом	1,021.66

ОСОБИСТІ ПОЖЕРТВИ:

По 25 дол.: Пелагія Кучкуда, Сідар Гров	
По 15 дол.: Стася Жизномірська, Бінгемтон	
По 13 дол.: Фалина Любінецька, Дітройт	
По 10 дол.: М. Паньків, Бофало, Тетяна Цимбал, Філадельфія, А. Т. Горпенюки, Дітройт	
По 5 дол.: Катерина Марків, Марія Мазур, Філадельфія	
По 3 дол.: Т. Осташ, Мінеаполіс, Г. Мартинюк, Кліфтон.	
Разом 99 дол.	

КОМІСІЯ ЗВ'ЯЗКІВ

Зв'язки з нашим американським оточенням — це ділянка праці, якій присвячуємо замало уваги. А добрі зв'язки треба провадити в різних напрямках і розробляти довший час. Тому дуже вказано створити при кожній Окружній Раді комісію зв'язків. Окружна референтка зв'язків може притягнути до такої комісії членок, що їх така робота цікавить і які для неї надаються. Уложивши з ними плян праці, може розпочати заходи в різних напрямках, як, напр., взаєминах із пресою чи іншими засобами комунікації, контакт з американськими жіночими організаціями чи іншими етнічними групами і т. п.

Наші заходи в обороні Валентина Мороза показали нам, що такі контакти є конечні, коли хочемо знайти підтримку для наших плянів. Тому створім комісію зв'язків у кожній Окрузі для розбудови цієї ділянки.

Марія Душник
референтка зв'язків Г. У.

ДО ВИХОВНИХ РЕФЕРЕНТОК США!

У часі XVII Конвенції США, що відбудеться в Нью Йорку в днях від 29 листопада до 1 грудня 1974 року для відзначення 50-ліття США — виховна референтура запланувала семінар. Тема семінара — „Проблематика виховної референтури США“, а спеціально:

1. Дитяча світличка виховна установка.
2. Рівень дитячої світлички.
3. Громадянство — головню батьки і їх відношення до дитячої світлички.

Вислідом семінара будуть резолюції, що унапрямять працю виховної ділянки на наступну каденцію, а які мусять бути респектовані.

Дитячі світлички, щоб сповнили своє завдання, потребують зараз великого вкладу праці як при їх організації, так і піднесенні рівня, фаховости і взагалі методики навчання, щоб молода мати, яка думає посилати туди свою дитину, була з них вдоволена. Українські дитячі світлички мусять відповідати сучасним вимогам виховних установ дошкільного виховання.

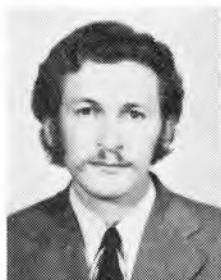
Всі ці проблеми треба в часі семінара, що відбудеться в суботу, 30 листопада 1974 р. в часі між год. 9—11 перед полуднем, належно переговорити, висвітлити, а у відповідно уложити (Докінчення на стор. 17-ій)

УКРАЇНЦІ — УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТОВІ

UKRAINIAN — FOR UKRAINIAN STUDENT SCHOLARSHIP RECIPIENTS FOR 1974

Стипендійна акція СУА продовжується

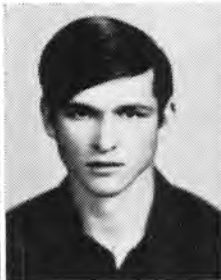
СТИПЕНДИСТИ В 1974 РОЦІ

Юлій Сторож
Julii Storozh

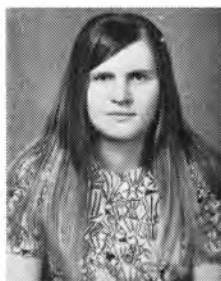
Марій Чайковський
Marii Chaikovskiy

Роман Дубицький
Roman Dubytzkyi

Вероніка Пужак
Veronika Pushak

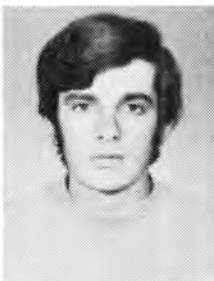
Ізидора Репешка
Izidora Repeshka

Кекилія Бардаль
Kekyliya Bordial

Якінта Тлумацька
Yakynta Tlumatzka

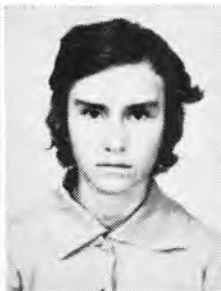
Орест Сташко
Orest Stashko

Оксана Ліщинська
Ok. Lishchynska

Ілярій Ференц
Ilarii Ferenz

Лукія Прохера
Lukiya Prochera

Антоній Почапський
Antonii Pochapskyi

Стипендиристи пишуть:

Юлій Сторож, студент торговельної школи в Куритибі: „Дуже нас тішить, що є така добра організація СУА, яка допомагає бідним студентам. Дякую моєму спонзоріві п. Кованові з Австралії за стипендію, бо без його допомоги я не міг би вчитися“.

Марій Чайковський: „Мені наука йде дуже добре, я вже в 4-ій класі гімназії. Дуже люблю вчитися, але тато не має грошей мене послати

до школи, бо нас дома 10-ро дітей“...
Марій потребує сталого опікуна, що схотів би допомогти йому далі вчитися.

Роман Дубицький: „Ніколи не забуду про Вашу особу, про Централю СУА й мого спонзора п. Мирона Бучака із Скенектади, Н. Й., який уже другий рік оплачує мені 200-долярову стипендію і якому я так багато завдячую“. Роман студіює адміністрацію.

Вероніка Пужак: „Я бідна сирота перебуваю в Сестер у Круз Машадо, Парана. Коли Сестра Настоятелька сказала мені, що я маю стипендію на цей рік і піду до школи, то я з радо-

сти не могла спати, бо дуже люблю вчитися. Все молюся за моїх спонзорів — 71 Відділ СУА“.

Ізидора Репешка: „Дуже вдячна Вам та все пам'ятаю про моїх добрих спонзорів пана і пані Володимира й Марію Барагурів, які оплачують мені школу, бо якби не вони, то я мусіла б робити на полі“. — Ізидора закінчує тепер гімназію.

Кекилія Бардаль: „Мою науку завдячую п-ству Василеві й Анні Макух із Бофало, Н. Й., які є дуже для мене добрі й уже другий рік оплачують мені школу. Прошу Бога здоров'я для них і благословення Божого для Вашої організації“. — Кекилія вчиться книговодства.

Акінта Тлумацька: „Ваканції перебула з моїми родичами помагаючи їм на полі. А тепер знов у школі і Богу дякувати добре вчуся. В моїх шоденних молитвах Вас усіх споминаю, бо без Вашої допомі не могла б учитися. Дуже все тепер подорожило“. — Якінтою опікується 16 Відділ СУА в Міннеаполісі, Мінн.

Орест Сташко: „Признаюсь Вам щиро, що я був дуже зворушений і просто не знаходжу слів подяки для Вас за таку велику допомогу для мене, яка мені є дуже, дуже потрібна“. — Спонзоркою для Ореста на 1974-ий шкільний рік є п-і Олена Михайленко з Форт Ляудердейл, Фльоріда. Орест студіює математику.

Оксана Ліщинська: „Дуже дякую за Вашу поміч, бо ми не маємо батька і мами. Дуже важко мене і брата післати до школи. Дякую п-ству Іванові і Марії Іскало з Кенмор, Н. Й., нашим спонзорам, що нам помагають“.

Ілярій Ференц: учень гімназії, дуже здібний, один із 14-ти дітей у родині. Потребує постійної, повної стипендії.

Лукія Прохера: учениця середньої школи, дуже вдячна своїм спонзорам п-ству М. і Н. Пуйдам за стипендію, завдяки якій ходить до гімназії та вивчає українську мову.

Антоній Почапський: „...Впродовж цього часу і де б я не був усе пам'ятаю про Вас — добродіїв української молоді...“. — Антоній є в новіціяті Отців Василіян в Іваї, Парана. Стипендію оплачує Антонієві п-і Марта Шиприкевич із Філадельфії.

Д-р Теодозія Савицька

жених резолюціях донести до відома українських батьків і громадянства, без співпраці яких дитячі світлички існувати не можуть!

Клич виховної референтури „50 світличок у 50-ліття СУА!“ ще не здійснений.

Як ми вже звітували, тепер є діючих 25 дитячих світличок у заряді СУА, а 13 у стадії організації. Це в Округах: Дітройт, Клівленд, Нова Англія, Нью Йорк, Ньюарк, Північний Нью Йорк, Філядельфія і Чикаго. Просимо, щоб ті Округи по можливості перевели заплановані акції. Коли зреалізуємо ці плани то число світличок дійде до тридцять кілька. Одначе річ не в числі, а в їх організації і поставленні на такому рівні, щоб вони вповнили своє завдання.

Тому наше гаряче прохання до виховних референток взяти участь у виховнім семінарі, то значить, приїхати на Конвенцію. Без співпраці виховних референток, без переговорення виховних справ кожної Округи ми не будемо в змозі запланованої праці вести. З вірою в нашу зустріч на виховнім семінарі на Конвенції — остаю з привітом

**

ДОРОГІ ПАНІ!

В травневому числі „Нашого Життя“ просила я прислати на мою адресу знімки з праці поодиноких дитячих світличок СУА. Ще раз пригадую і дуже прошу учительок дитячих світличок, як також виховних референток тих Відділів СУА, що провадять світлички, — пришліть знімки з праці дитячих світличок. Ладжу альбом праці дитячих світличок, що їх веде СУА, і дуже буде прикро, як знімки з праці Вашої світлички в ньому не буде!

Дуже дякую і чекаю на знімки від тих, які ще не прислали —

Олена Климишин
виховна референтка
Гол. Управи СУА

ПРОЗІРКИ НАР. ВБРАННЯ

Комплет прозірок нар. вбрання із різних околиць околиць України опрацьовано тепер у Централі. Він обіймає около 30 кольорових прозірок, зладжених на підставі ілюстрацій. Призначений у першу чергу для Окружних Рад СУА, які зможуть висичити їх Відділам.

Дещо про техніку писання М. Понеділка

(Уривок із вступної доповіді про „Миколу Понеділка, як роздвоєного письменника“, на вечорі влаштованому 64 Відділом СУА, в квітні 1974 р., в Нью Йорку)

Читаючи твори Миколи Понеділка можна дуже легко скласти синонімний словник рідковживаних слів. Уживання власних новотворів, підбір відповідного дієслова чи іменника, що надає тон ситуації — це один із найважливіших технічних літературних засобів письменника. Коли ми читаємо його книжки, варто звернути увагу не тільки на слова, які нам невідомі, але і на добре відомі слова: як саме вони є ужиті в даному місці і з якою метою. Підбір специфічного слова автором надає тон, витворює атмосферу, забарвлення, яке саме говорить чи про даного героя, чи про його психологічний стан, чи про настановлення автора до даного типу осіб, яких цей герой представляє. Вживання різномірних синонімів (навіть із гротесковим забарвленням) явно підкреслює на що саме автор хоче звернути увагу читача.

Навіть, якщо ми подивимось на вживані синоніми поза контекстом, можна багато відтворити, можна побачити яким автор хоче, щоб ми побачили даного героя в описуванім моменті. Наприклад, уживаючи синоніми на слово „говорити“, ми бачимо, яку людину автор нам описує:

„кучеряве слівце підкидати“ — автор описує обережного, делікатного балакуна;

„балаандраси правити“ — це про людину, що має більше часу, як йому потрібно;

„подейкувати“ — це про людину, що не має своєї думки;

„мимрити“ — про людину, що не має відваги висловити думку;

„розкудакатись“ — про людину, що не має здержання.

Інші близькі або пов'язані синоніми слова „говорити“ в творах Понеділка, це: горлати, горланути, дерти горлянку, прохамаркати, белькотати, допикати, подати голос, правити теревені, слова розсипати, говорити-лебедіти і т. п. Дуже часто автор уживає також спосіб протиставлення значень, себто антоніми, які підкреслюють різницю між героями чи їхніми настроями, напр.: варнякати, патякати — і проленетити; гамселити (ляяти, сварити) і — ладанити (хвалити, немов ладаном кадити).

Дуже цікавим засобом Понеділка є творення дієслів з прикметників чи прислівників. Наприклад, він уживає тут мало вживане старе українське слово „німує“: тому, що тут форма дієслова, ми відчуваємо немов присутність якоїсь акції, дії, що саме являє собою мовчазну анти-акцію. В описі ходу „дід повільниться“, створеним дієсловом автор натякає на ладне, поступенне, але спокійне, зменшення темпа. „Йому ніколитися“ — поятное, що нема часу в непосидючого героя; це дієслово рівночасно малює також емоційне настановлення героя в даний момент. Або: він „христарадничає“ — себто, він жєбрає (тут слово створене від вислову „Христа ради“).

Інший оригінальний Понеділковий спосіб уживання мови, це заміна нормального закінчення іменників на небувалий, для підкреслення відповідної атмосфери чи присутності даного об'єкта. Коли Понеділок уживає слова „камінячча“ (замість каміння), закінчення слова підкреслює гострість, непривітність присутності цього каміння. Якщо в реченні „замість нього, самі жорстокі піски та камінячча розпростерлася...“ ми замінимо слово „камінячча“ на „каміння“, нове речення буде звичайним, холодним описом без емоційного забарвлення, без будь-якої співучасті, чи радше співвідчуття читача. Змінене закінчення на „камінячча“ відразу змінює сіре, нецікаве речення на успішне. Це саме можемо запитити в підборі назви „Смішні сльозини“. Якщо б автор уживав вислів „смішні сльози“ — ті сльози могли описувати наївні сльози, чи сльози з дурного сміху. Але закінчення „-ни“ в слові „сльозини“ відразу підкреслює прикмету ніжності, сенситивності, що є питоме авторові взагалі, а зокрема у збірці тієї ж назви.

Микола Понеділок уживає ці літературно-мовні засоби, щоб витворити бажану картину та атмосферу. Читач часто не помічує, чому саме він так чи так реагує. Тому саме варто звернути увагу на цю прикмету писання Миколи Понеділка, бо мало хто вміє так уживати мову, і так творити її в образах.

Вишивка в церкві

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Проектувала Е. Рудницька-Охримович
Рисувала М. Винницька

- ч. 1. Фелон
- ч. 2. Епітрахиль
- ч. 3. Накриття на чашу
- ч. 4. Накриття на чашу
- ч. 5. Нараквиці
- ч. 6. Пояс

Церковні ризи виконані на канвовому полотні (панамі) піскової краски. Взір походить із буковинської сільської сорочки. Виконаний у головному хрестиками, тут і там примінена стебнівка і ланцюжок.

Головний мотив (звізда) вміщений на спині по середині (а). Складається він із перехрещеного wzору лиштви. В середині звізди можна вмістити вишиваний образ Ісуса чи Божої Матері, або найбільший із хрестів (б).

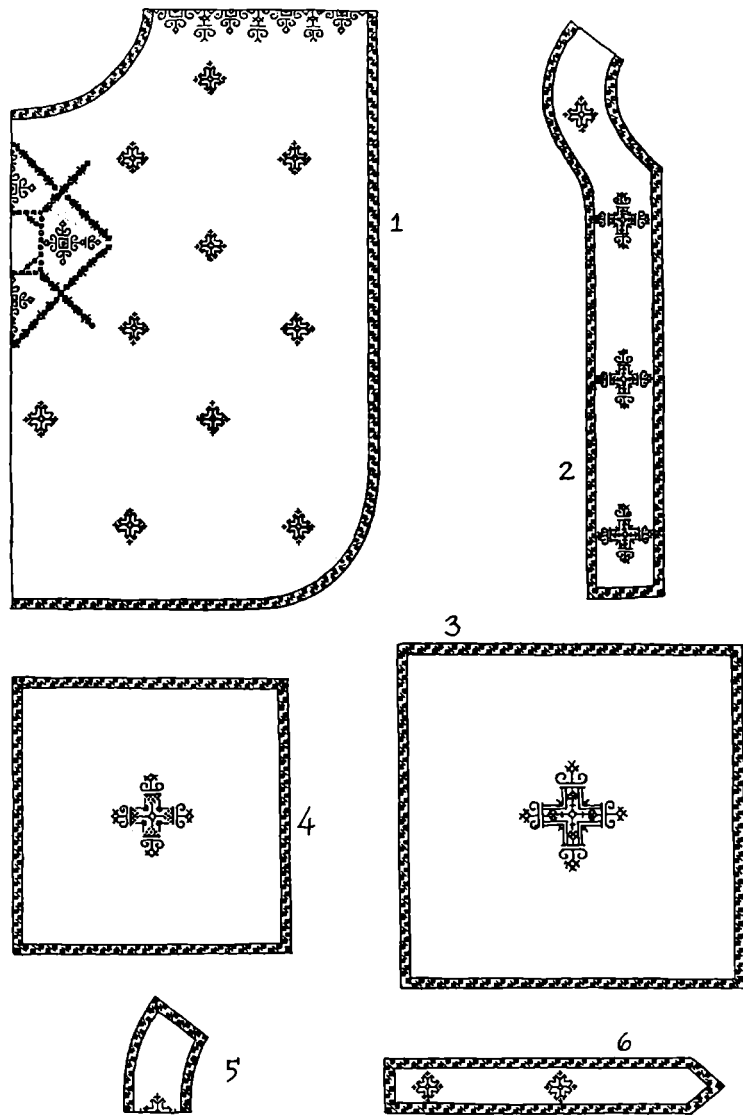
Другий замітний мотив уміщений при розрізі зпереду. Це є тяглий взір (в), поділений по половині, одна частина його на лівій, а друга частина на правій полі фелона.

Ціле поле фелона закидане вишиваними мотивами (в). Можна розложити їх більш або менш густо залежно від вподобання.

Здовж країв фелон і всі інші частини обведені лиштовою. Для того служать два мотиви — один є відповідником скісного wzору (г), а другий має вставлені хрестики (г). Лиштва з другим wzором годиться більше для накриття на чашу, нараквиць та пояса.

Епітрахиль і накриття на чашу мають менший хрест (д); пояс і нараквиці найменший хрест (е).

До вишивання вживати ниток DMC. Кольори назначені, як слідує: чорна ч. 310 ■■, вишнева ч. 816 хх хх, синя ч. 797 # #, помаранчева ч. 740 || ||, жовта ч. 743, зелена ч. 906 оо оо, фіолетна ч. 552 + +, золота (можна заступити золотисто-жовтим кольором ДМЦ), але краще виглядає таки справжня золота нитка.

Церковні ризи, вишивані буковинським wzором (гл. 4-та стор. обкладинки).
Embroidered church vestment.

НОВІ ВИДАННЯ

Ніна Мудрик-Мриц: ЛЕГЕНДИ. — Торонто, „Слово“, 1973, стор. 32, Ціна 1.50 дол.

У відомої авторки дитячих книжок тепер нова книжка, яку, коли взяти в руки й прочитати, хочеться окреслити окликом: „Не для дітей!“ — у кожному разі не для дітей нижче 14 років. Зміст релігійно-символічний і

філософічний, дидактичний, про правди й підстави в житті, поданий у формі десятих окремих легенд, казок-розмов допитливого духа людини.

Як замітна зміна в письменниці, так і в авторки — ілюстраторки власної збірки. Деякі зміни в техніці виказують ріст малярки, що вміло пристосує свій талант до висловлених легенд. ЛЮ

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXI.

SEPTEMBER, 1974

No. 8

General Federation of Women's Clubs Convention

MINNEAPOLIS — MAY 26-JUNE 1, 1974

General Federation of Women's Clubs, the largest women's organization in America, held its 83rd annual convention at the Radisson Hotel in Minneapolis, May 25—June 1, 1974. Registered delegates and guests numbered 1249 representing 11 million club members in 50 States of the Union, and International Clubs in foreign countries.

The spirit of Administration's theme, "Respect, Reference and Responsibility" prevailed throughout the convention week beginning with the 7:30 prayer breakfast Monday, May 27th, and ending with the inaugural address of the newly elected President, Mrs. Carroll E. Miller on Friday night, May 31st.

Convention highlights: Numerous awards to clubs for outstanding achievements in community development, crime prevention, pollution, rights of juveniles, energy preservation, safety, youth projects and others. Convention program was interspersed with business sessions, 7:30 AM parliamentary procedure workshops, by-law amendments, resolutions, speakers, musical entertainment, theatre, tours, lunches, and banquets. Speakers covered a variety of topics—Energy situation, Farming, Communications, business, economy, social, youth and world problems. Most relevant to the thinking and the feelings of the ethnics was a talk by Hon. Walter H. Judd on the topic of "What's Ahead For

America." He depicted in his speech the perils of U.S.A., as a free society and the struggle between two systems—Communist USSR and free USA . . . the rev-

Mrs. Carrol E. Miller elected president of GFWC.

olution from within and the Soviet scheme of power and deception . . . Brezhnev's agreements . . . the warning of Solzhenitzyn . . . the 100 million people turned over to USSR in so short a time in history . . . these are the things for Americans to ponder. Mr. Judd urged Americans to study the adversary, USSR in particular, to understand other peoples, cultures and systems, and to understand American system . . . develop passion and pride for the American system. "Power comes from commitment to a cause and not to an

idea" . . . "Our forefathers pledged their lives, their fortunes, and their sacred honor" . . . we must recapture this faith if America is to continue as a world leader," warned Mr. Judd.

Ukrainian delegates from women's organizations fell into two divisions of GFWC's structure: In the International Clubs, Mrs. Stefania Sawchuk of Toronto, Canada, represented World Federation of Ukrainian Women's Organizations (SFUZO). In the Associate Members Division, Mrs. Maria Kwitkowsky represented Ukrainian Gold Cross; and Ukrainian National Women's League (SUA) was represented by Mrs. Anastasia Volker of Detroit. The Ukrainian delegation had several areas of specific interest. Thursday, May 30th, the Associate member representatives were presented to the convention and our delegates — Mrs. Kwitkowsky and Mrs. Volker, were luncheon guests of the retiring President, Mrs. Kermit V. Haugan, in her suite. The luncheon meeting was presided by President-elect, Mrs. C. E. Miller. During this time each associate member delegate had an opportunity to give a brief sketch of her organization's objectives and activities. Questions were asked, and Mrs. Kwitkowsky and Mrs. Volker had a chance to speak about Ukrainian question as a captive nation, human rights, and Ukraine's situation in the world arena. After lunch, a presentation of a wooden egg (inlaid with beads, mother of pearl, and carved) was made to both Mrs. Haugan and Mrs. Miller by Mrs. Volker from Souz Ukrainok, in appreciation for the opportunity to meet with the leaders of GFWC's in this small setting.

Another highlight for the Ukrainian delegates was the International luncheon on May 31st, attended by over 600 delegates and guests. A parade of International Clubs' representatives in native costumes was the added attraction. Countries represented were: Estonia, Latvia, Lithuania, Greece, Philippines, Guam, Canada and Ukraine. In regional and national costumes the largest contingent was Ukrainian thanks to the 12 ladies from Souz Ukrainok and Gold Cross of Minneapolis, plus our 3 delegates.

Aside from the week-long activities of the GFWC Convention, Ukrainian delegates had an opportunity to meet with the organized women of the Minneapolis Ukrainian Community, on Wednesday, May 29th.

Prior to a joint meeting, Anastasia Volker met with members of SUA Branches 36 and 110 and had a chance to discuss with them organizational matters. Problems of membership, convention of SUA in November, education, committee's work, possibility of a regional council and additional branches to be organized, etc. The joint dinner meeting was held at Little Jack's Restaurant in North East Minneapolis, and some 50 ladies from Souz Ukrainok, Gold Cross, Orthodox Church Catholic community were present. This was a rare opportunity to meet with beautiful, dedicated and hard-working Ukrainian club women. The delegates were deeply honored to share their experiences at the convention. Mrs. Kwitkowsky and Mrs. Volker outlined briefly the work of General Federation of Women's Clubs and convention program and procedures, while Mrs. Stefania Sawchuk expounded the history of SFUZO. The Minneapolis women had a chance to ask questions, and it was truly a great meeting. From the standpoint of Souz Ukrainok, your Organizational (Membership) Chairman reaffirms the notion that only through personal contact and visits to the various Regional

Councils and Branches will we strengthen SUA and gain members.

Wednesday was an action-filled day for the Ukrainian delegates. Prior to the evening dinner meeting with the Minneapolis Ukrainian women, the delegates were privileged to be luncheon guests of Dr. and Mrs. A. A. Granowsky of St. Paul, who also arranged a tour to the Library of Immigrant Archives at the University of Minnesota. This proved to be one of the exciting highlights of the week. The Center for Immigration Studies and Immigrant Archives Library is a story in itself and calls for a write up at a later date. Suffice it to state that the Library houses one of the largest and most important collections of Ukrainian materials in the United States. It is a resource center for ethnic studies for some 16,000 students at the Minnesota University currently enrolled, including some 200 Ukrainian background students. The basis of the Ukrainian collection was the personal library of Dr. A. A. Granovsky, a well-known Ukrainian-American scholar and professor emeritus at the University of Minnesota. It was indeed a thrill to see a collection of "Our Life" journal, and thousands of journals, periodicals, books, microfilms, and other valuable

materials. A special "Salute to Dr. Granowsky" and people who helped him to make this monumental project a reality and pride, of not only Twin City Ukrainians but Ukrainians throughout the USA.

One might ask, what is the value of Ukrainian women's participation in a convention of GFWC's magnitude. The answer - such participation provides an avenue for better understanding of American women's work, it offers an opportunity to cement friendships between Ukrainian and American women; it serves as a vehicle to disseminate knowledge about Ukrainians and Ukraine; it helps to build bridges of understanding among different cultural background peoples in our society; it again lends emphasis to the fact that cultural heritage and ethnicity is a legacy that has added another dimension to the American mosaic of pluralistic-multi-lingual society, and that the melting pot theory is a Myth. Unity in Diversity Is America.

Anastasia Volker

A leader sees things through the eyes of his followers. A leader puts himself in their shoes, and helps them make their dreams come true.

Lydia Daleka*

'LOOK HOW THE MOON HAS MOVED'

Look how the moon has moved — a censor made of gold — and, scarcely visible in dark skies, smoke's extended.

In silence let that word, that miracle, be told.

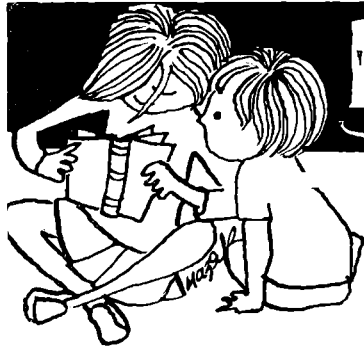
One needs no other theme: in this all's comprehended.

Somewhere among the stars my earthly songs dream yet, but secrets of the heights here show themselves so lightly.

And mutual loneliness by lucent day is met from nearness far removed, in concord shining brightly.

(From "Australia's Ukrainian Poets" — Hawthorne Press, Melbourne, Australia)

* Lydia Daleka: Born in Ukraine in 1903 and educated there in schools and pedagogic institute (diploma in science). Emigrated to Australia in 1950 and lives in Adelaide. Literary work published in Ukrainian magazines and anthologies in various continents. Has published a collection of poems, "Zephyr and Breezes," and a book of children's verses. Is keenly interested in the technical aspects and problems of prosody, especially euphony.

НАШИМ МАЛЯТАМ

ТІТКА КАТРЯ

Перший день

Коли під вікном зацвіли чоркобрівці, як розкішний жовтогарячий килим, прийшов час дітям іти до школи. Це повторювалося щороку. Щороку восени з кожної хати виходять діти й барвистим струмком поспішають в тім самім напрямку — до школи.

Так, це буває щоразу. Бабуся дивиться у вікно, і весело їй спостерігати, як діти йдуть до школи: хто біжить, хто помаленьку, поважно виступає, а декого мама за ручку веде.

Але для Івасика це дуже незвичний день: він іде до школи вперше. Раніше він тільки бачив, як збиралася до школи старша сестричка Зіна. Зіна вранці була дуже сонна й часто сердилася на Івася:

— От чого це ти весь час під ногами крутишся? Спав би собі — тобі ж все одно нікуди поспішати!

— Хіба ж я весь час? — огризався Івасик. — І зовсім не під ногами. То килим під ногами, а не я.

— Тікай з умивальні, бо мені треба вмитися. Тобі не поспішно, потім умиєшся!

Ага, не поспішно... А їсти Сіркові хто дасть? Он він уже гавкає й кігтями об двері стукає. Треба дати їсти, бо поздирає фарбу на дверях, і тато буде сердитись.

Так було раніше. А сьогодні...

Підійшла мама вранці до Івасикової кімнатки, постукала тихенько:

— Івасику, синку, пора вставати. Ти ж сьогодні йдеш до школи!

Жодної відповіді. Ніхто й не повсрухнувся.

— Чуєш, Івасю? Вставай! Годі спати.

Все тихо. Мама вже трохи сердиться:

— Що це ти, Іване, забув? Добре науку починаєш!

Мама, коли сердилася на сина, Іваном його називала, а не Івасем. Іван не відповідає, так само, як і Івась.

Мама ввійшла до Івасевої кімнатки, а Івася нема, вже й ліжечко застелене, хоч і не дуже вправно. А де ж Івась підівся?

— Івасю, де ти?

— Я тут. Сіркові їсти даю. Я, мамо, вже вмився, вдягнувся й усі свої речі зібрав.

— Речі? Які ж то речі?

— Ну, шкільні приладдя.

Івась показав свій рагець, а в нім чого тільки нема: і зошити, й олівці, і лінійка, й гумка, й дві книжки, що по них колись Зіна вчилася.

— От смішний ти, Івасю, — втрутилася Зіна. — Тепер вже інші книжки. Сьогодні тобі й так нічого не потрібно. Ви тільки знайомитись будете один з одним та з вашою вчителькою.

— Або з учителем, — сказав Івась. Він дуже хотів, щоб у них був учитель, а не вчителька.

— Яка різниця? — здивувалась Зіна. — Чим учитель кращий?

— Бо вчителька буде з дівчатами в ляльки бавитись, а вчитель буде з нами паперові змії запускати.

— Ха-ха-ха! — розреготалась Зіна, аж сонливість її пропала. — То це ти збираєшся до школи ходити, щоб паперові змії запускати?

— Не тільки для того, але що поганого в паперових зміях?

— От піди до школи, то скоро побачиш, які там змії водяться! Будеш довбати два та два — чотири, а також букви та пам'ять!

— Я вже й так знаю всі букви, мене тато навчив; і два та два знаю! — боронився Івась.

— А два та три?

— Цього не знаю.

— От в школі й навчишся. Але годі тобі, снідай, та й треба вже

йти, а то в перший же день запізнишся.

Івась та Зіна поснідали. Мама дала їм снідачки та гроші на молоко, і школярі вийшли в дорогу.

— Ти, Зіно, йди трохи вперед, щоб люди не думали, що ти мене, як маленького, за ручку ведеш. Я ж знаю дорогу до школи.

— Ну, гаразд, гаразд, великий парубче, йди сам. Але якби що, знай, що я недалеко.

— Щасливої дороги, синочку. — гукнула мама вслід.

Не встиг Івась зробити кілька кроків, як хтось його мало з ніг не збив.

— Сірку! А ти чого за мною вслід біжиш? Тобі до школи не можна. Вертайся додому!

Але Сірко лашився, махає хвостом, як мли, і забігав поперед Івася.

— Ну, що я з тобою робитиму! Ходім, відведу тебе додому!

Сірко радо побіг додому, думаючи, що Івась повертається з ним і буде цілий день з ним ганяти по подвір'ю.

— Мамо, забери Сірка, бо він мене до школи не пускає! — гукнув Івась, а сам бігом кинувся наздоганяти Зіну.

А тут із сусіднього двора вийшов Андрійко. Але що з ним? Андрійко плакав, розмазував кулачком сльози по сбличчі, а мама втирала йому носа хустиною й промовляла:

— Ну-ну, не плач, годі вже! Як тобі не соромно! Там же тобі нічого злого не зроблять... От вишишся, станеш лікарем...

— Я не хочу бути лікарем! — заплакав Андрійко ще дужче. — Я хочу бути кльовном у цирку!

— Тихо, тихо! Ну, кльовном, то й кльовном! — утицькувала його мама. — Але кльовни не плачуть. Вони сміються, щоб усі з ними сміялися. Отож, якщо хочеш стати кльовном, не можна плакати!

Івась підійшов до Андрійка.

— Пані Маріє, а чи можна нам

з Андрійком самими йти до школи? Я добре знаю дорсгу, та й Андрійко вже не раз бавився на шкільнім подвір'ї. Ми не заблудимось. І онде попереду йде моя сестра Зіна.

— Добре, якщо Андрійко не буде плакати.

— Я вже не плачу, мамо, — сказав Андрійко. — З Івасем мені не страшно.

Пані Марія пішла додому.

— А чого ти плакав? — спитався Івась.

— Та... Я палець дверима прищемив. Але тепер вже не болить, — засоромлено відповів Андрійко. Він не признався, що чомусь боявся школи.

Ось і школа. Зіна провела новачків до їхньої кімнати, де їх зустрів учитель.

— Учитель! У нас буде вчитель, а не вчителька! — зрадів Івась. — Ну, Андрійку, ото тепер будемо змії запускати!

Незабаром задзвонив голосний дзвоник, вчитель посадив школярів на шкільні лави й одразу почав їх навчати. Спершу розказав про школу та про те, як треба поводитись. Виявилось, тут не можна робити все, що кому забажається, а про все треба питатися та дозволу просити. Також не можна битися, галасувати й говорити всі разом. Бо, казав учитель, від того можна часом оглухнути, а якщо й ні, то голова болітиме. А якщо й не болітиме, то наука добре не з'явиться.

А от про паперові змії ані слова. Хотів Івась запитатись, але передумав: може хто інший про те скаже? Але всі діти слухали й мовчали, то й Івась і Андрійко слухали й мовчали.

Час пролетів швидко. Ось учитель попрощався з новачками й відпустив їх додому. Всі, як мак, сипнули на вулицю, і тепер уже галасували якомога, бо дуже вже в школі намовчалися.

— Як же тобі було в школі, Івасю? — спитала мама.

— Дуже добре. І мене вже призначили наглядачем.

— Наглядачем? — здивувалась мама. — Над ким?

— Над черепашкою, що сидить у баньочці. Я маю її годувати й чистити щіточкою її панцир. А Ан-

Леонід Полтава

Захланний риболов

Один скупенький чоловік
Отак ловити рибку звик:
Щоранку випливе на став
І рибку смик та смик!

От рибка стала дуже зла,
Велика і мала.
„Ловімся всі! Ловімся всі!
Всі разом проти зла!“

От наш скупенький чоловік
Знай, рибку смик та смик
Насмикав стільки, що в воді
І він і човник зник —

дрійкові доручено слідкувати, щоб завжди була крейда для таблиці і щоб таблиця була чиста.

— А як же з паперовими зміями? — поцікавилась Зіна.

— До цього ми ще не довчилися. Це буде потім.

Щаслива рибка попливла,
Велика і мала,
А наш захланний рибалов
В воді ще й досі пла —
в-а-е!..

Пояснення: „Захланний“ — цебто такий, що хоче забагато й не знає міри. Діти! Якщо вам при читанні щось незрозуміло, спитайте тата, маму або бабусю. Вони знають і радо вам розкажуть.

Ірина Дибко

КАЧКИ І СОНЕЧКО

Біля лісочку,
В малім ставочку
Плавали качки.

А на горбочку,
В тихім куточку
Сидять пташки.

Пташата малі
Плавати в воді,
На жаль, не вміли.

То ж одна по одній
Високо в вирій
Знеслись, полетіли...

Крізь хмарку в віконце
Глянуло сонце,
Злото розлило...

В темнім лісочку,
І на горбочку
Все ожило.

Сонце всміхалось,
З квітами гралось
Золотими руками...

Погравшись отак,
Мов малий дівчак,
Попливло з качками...

ХРОНІКА ОКРУГ

Пригадуємо всім Окружним Радам і Відділам США, які включають кліші до своєї Хроніки, що їх виконання треба оплатити. Кліша одношпальтова коштує 8 дол., двошпальтова — 15 дол. Найкраще прислати цю суму разом із дописом.

Адміністрація Н. Ж.

**

ВІД РЕДАКЦІЇ

Великим зусиллям удалося нам де-що дігнати час. Число „Нашого Життя“ за червень дістали читачі при кінці того ж місяця. Здавалося, що тепер ще вдасться нам прискорити число за літні місяці і за вересень. Але прийшли непередбачені труднощі. Не тільки друкарня мала вакаційну перерву та персональні труднощі (хвороби працівників). Наші власні дописувачі, активні членки США, зовсім легковажать собі всякі реченці. І тому це число знову спізниться. Всі наші зусилля пішли на марне.

У попередньому числі наша пресо-ва референтка подала нові реченці й форму, в якій просимо надсилати хроніки. Хроніка, яку містимо в цьому числі, ще не підчинена цим вказівкам. У важких умовах, в яких приходиться працювати, тільки добра воля до дружньої співпраці, дисципліна й взаємне розуміння можуть забезпечити правильну появу журналу. Без цього працювати далі для мене є неможливим. Редакторка

**

Округа Чікаго

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

Дня 27 січня 1974 р. голова Любослава Шандра відкрила З'їзд молитвою. Однохвилинною мовчанкою присутні вшанували пам'ять бл. п. Осипи Грабовенської, місто голови США. До президії З'їзду обрано п-і Дарію Ярошевич головою а п-ні Олену Турулу секретаркою. До Верифікаційної Комісії ввійшли пп. О. Ванджур, В. Боднарук, Н. Хойнацька, а до Комісії Ухвал: пп. М. Цебрівська, М. Кедала, Н. Каспрік, О. Ганушевська, В. Маркевич.

Слідували звіти Управи, а між ними найбільш обширний звіт голови, з якого вийняті нижче подані дані.

Організаційне. Округа об'єднує 13 Відділів із 406 членками. Має власну домівку при 2218 Н. Чікаго Евню. Місячний чинш вносить 100 дол. На цю оплату складаються всі Відділи Округи, Бюро Сусп. Опіки і принагідний винайм. Тут приміщується архів Окр. Ради і членська картотека (продає орг. референтка).

Дня 3 червня 1973 р. відбувся ювілей 10-ліття, до якого ініціативу подали Відділи Округи. Дня 23 вересня відбулась конференція голов Відділів. Вона була присвячена вишколові парламентарної процедури й обговоренню статуту. Перебіг їх був обговорений у Н. Ж. ч. 11, 1973.

Культ.-освітнє. Від осені 1971 року Окр. Рада при співпраці Відділів спонзорує Курси Української Мови в Університеті Чікаго. Згідно з умовою вплачує на ту ціль 3,000 доларів річно. Фонди на те збирає при допомозі бенкету, що відбувся 25 березня 1973 року. В зимовому кварталі вже можлива спеціалізація з української мови для досягнення докторського ступеня. Українську мову викладає докторантка славістики Віра Боднарук.

У днях 4—6 травня 1973 р. влаштовано виставку Любослава Гуцалюка. А 25 листопада 1973 р. відбувся з успіхом Вечір Гумору й Сатири Зої Когут і Ірини Залеської.

Фінанси. Каса Окр. Ради мала (разом із фондами) 10,961.71 дол. приходу, а 8,319.13 дол. розходу.

Суспільна опіка. Праця Бюро Сусп. Опіки є зреферована окремим дописом. При Окр. Раді існує Фонд Наглої Потребн, добровільний для Відділів Округи. Дня 10 жовтня 1973 р. в Чікаго відбулася з участю Окр. Ради нарада директорів „Віста“, де зреферовано потребу допомоги для етнічних груп.

Репрезентація. Голова Окр. Ради брала участь у різних громадських комітетах, як — у Краєвій Раді Укр. Гром. Організацій ЗСА за Патріярхат, Комітеті Громадської Дії за Патріярхат, Святочному Комітеті для відзначення 100-ліття НТШ, К-ті для відзначення 40-ліття голоду в Україні, Ініціативно-Номінаційній Комісії для зазначення Відділу УККА. Окрім того заступала Окружну Раду на всіх річних зборах і імпрезах Відділів та

більших починах і імпрезах місцевої громади.

У підсумках свого звіту голова Л. Шандра ствердила, що окружні референтки вже створили свої комісії і це дуже влегшило планування поодиноких ділянок праці. Для контакту з даліше положеними Відділами впроваджено обіжники. Велику увагу приділено впорядкуванню архіву та книзі референтур.

По переведеній дискусії голова Контр. Комісії Лариса В'юн поставила внесок на уділення абсолюторії, що З'їзд ухвалив.

У своєму слові екз. місто голови І. Рожанковська вийшла від ювілею США і пов'язаної з ним Конвенції. Підготова вже розпочалась і Округа Чікаго теж повинна дати свій вклад. Після Конвенції розпочнеться ювілейний рік що повинен розворушити цю нашу організацію. Найперш ми повинні усвідомити собі, чи хочемо бути федерацією клубів чи однією суцільною краєвою організацією. Від рішень цієї Конвенції залежатиме у великій мірі, чи наша організація буде даліше рости, чи почне старітися. Прикладом для того може послужити кількість організованого жіноцтва. При загальному числі 120,000 жінок у ЗСА — в організаціях маємо всього кілька тисяч. Довше спинилась екз. місто голови над справою нашого журналу й музею, з'ясовуючи наші заходи для втримання тих цінностей. Згадала також про запроєктований почин — Біографічний словник української жінки. Над ним працює окрема колегія, яка збирає тепер матеріял. Свій виступ закінчила висловом признання для Округи.

Черговою точкою був дискусійний панель із головами Відділів. В основу його лягли питання, що їх висувала голова. На запит про найбільший успіх Відділу у 1973 р. голови подавали дуже цінні й вдумливі відповіді. Друге питання торкалось плянів праці Відділу. Чи їх обговорюють на засіданні Управи, чи це робить сама референтка і подає до одобрення? Відповіді були дуже різні. Третє питання торкалось проблем у праці Відділу. Голови вичислили кілька, деякі з них повторились. Даліше питання розглядало, в якій ділянці потрібна Відділові допомога Окружної Ради? Більшість голов домагалась піддержки в імпрезах і посередництва у взаєминах із Централєю. Цей панель мав заступити звичні звіти

Відділів. Усі заявили, що він багато більше дає.

Комісія Ухвал відчитала запропоновані ухвали і вони перейшли більшістю голосів.

До нової **Окружної Управи** ввійшли пані — Любослава Шандра, голова, Марія Кецала й Оксана Ванджура, заступниці, Ліна Басюк, кор. секретарка, Олена Турула, рек. секретарка, Віра Геді, книговод. Постскарбнички необсаджених. Референтками стали — Надія Хойнацька, культурно-освітньою, Стефанія Борович сусп. опіки, Дана Дикий виховною, Оксана Роздольська пресовою, Дарія Менцінська і Марія Войтович адміністраторками домівки.

До Контр. Комісії ввійшли пані — Віра Маркевич, голова, Наталія Бражник і Віра Боднарук, члени.

У З'їзді взяли участь представниці Відділів 6, 22, 36, 74, 77, 84, 101, 102 і 110. Не були заступлені Відділи: 16, 51 і 111.

Зладжено на підставі протоколу.

Бюро Суспільної Опіки в Чикаго

Громадська готовість українського жіноцтва була підставою неодної дії в нашій спільноті. Вже сама роля жінки в суспільстві наказує їй плекати гуманні цінності, любов до ближнього, увагу до людини в нещасті. Завдання допомогти потребуєчим у місті нашого поселення лягло в основу праці референтури суспільної опіки Окружної Ради в Чикаго. Схема праці була побудована вже на резолюціях 14 Конвенції США в 1965 році. Йдучи по лінії тих постанов створено при Окружній Раді Фонд Наглої Потреби, Комісія Суспільної Опіки і Гурток Добровільної Жіночої Служби. Успіх переведених допомогових акцій захопив нас до скоординованості діяльності суспільної опіки на терені Чикаго разом із другими організаціями, які в своїй програмі мають суспільну опіку.

У висліді, 22 жовтня 1967 р., на спільній нараді голов і референток суспільної опіки Окружної Ради, 12-го Відділу Українського Золотого Хреста й Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч“, Відділ у Чикаго, постановлено відкрити Бюро Суспільної Опіки та прийнято правильник Бюра, що його опрацювала голова Окружної Ради. Керівництво Бюром обняла заслужена громадська діячка й фахова сила в ділянці суспільної праці п-і Катерина Гульчій. Бюро приміщено в домівці США. Від само-

го початку Бюра пересічно 15 осіб користало з нього в день урядування. Бюро спершу було відкрите раз на тиждень, у суботу, але вже по кількох місяцях діяльності стало необхідним впровадити урядування двічі в тиждень та підшукати урядничку, щоб відтяжати п-і Гульчій від канцелярської праці.

Завданням Бюра є уділювання по-рад і потрібних інтервенцій у міських установах для пенсіонерів при полагоджуванні отримання чи підвишки пенсії або іншої допомоги, доставу перекладачів, дбання про самотніх хворих у шпиталях чи вдома, та в наглих випадках — уділення грошової допомоги. З часом, коли праця Бюра набрала більшого розголосу серед ширших кругів нашої громади, а безкоштовне, фахове й дискретне полагодження справ звернуло увагу тих, які знайшлись у безрадному тяжкому положенні, до Бюра почали звертатися за допомогою також із справами молодечого злочинства та вживання наркотиків. Інтервенції Бюра також звернули увагу поліційних станиць Чикаго, які почали повідомляти урядничку Бюра у випадку притримання порушників законів. Траплялось, що звільнено дану особу на відповідальність Бюра. Також міське Бюро Суспільної Допомоги (Сошел Велфер) належно оцінило працю нашого Бюра. У висліді висилають раз на місяць свого урядника, який на місці полагоджує багато справ.

Часто українська громада, що є такою жертвенною в несенні допомоги потребуєчим українцям поза межами ЗСА, недобачує потребуєчих допомоги посеред себе самих. А вже є стільки випадків скрайної нужди, в якій живуть самотні люди! Це переважно ті, що одержують мінімальну старечу пенсію, бо взагалі не працювали в Америці, або їх заробіток був мінімальний. Над тією проблемою застановлялась Рада Директорів Бюра і вирішила звернутись до Владики Ярослава Габра за дозволом перевести раз у році збірку під всіми церквами в Чикаго й околиці; дозвіл одержано, а збірка відбудеться в неділю, 29 вересня. Кожний, хто зложить пожертву, одержить квітку незабудьки, як символ, що серед добробуту не забуваємо за тих, для яких доля не була щедрою.

Щоб краще насвітлити, в який саме спосіб ці три організації є активно

заангажовані у веденні Бюра Суспільної Опіки в Чикаго, подаю його організаційну будову:

Голови і референтки суспільної опіки Окружної Ради, 12-го Відділу Українського Золотого Хреста, Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч“, Відділ у Чикаго, і керівник Бюра являються автоматично членами Ради Директорів Бюра (Борд оф Директорів). До компетенції Ради Директорів належить адміністрація Бюра, придбання фондів, ведення збіркових акцій, періодична доставка інформативних матеріалів до української преси, а на рекомендацію керівника Бюра — уділення з фонду Бюра фінансової допомоги.

Полагодження справ патентів є виключно компетенцією керівника Бюра. Урядничка веде індивідуальні картотеки кожного патента. Адміністративні видатки Бюра покривається з фонду адміністрації, який складається з річних членських вкладок співдіючих організацій.

Рада Директорів діє за принципом рівноправного партнерства та є ведена головами співдіючих організацій за порядком чергування. Засідання протоколує референт суспільної опіки тієї організації, якої голова з черги підготовляє, скликає і проводить нарадами. Протокол виготовляється з трьома копіями: оригінал є втягнений в архів Бюра, копії одержують три організації. Раз у році виготовляється звіт із праці в календарному році, який є відчитаний на Загальних Зборах співдіючих організацій, як їхня діяльність суспільної опіки. Самостійної діяльності суспільної опіки на терені Чикаго й околиці ці три організації не ведуть. Їхня діяльність є об'єднана в рамках праці Бюра. Така організаційна побудова у великій мірі упрощує спільне ведення Бюра трьома організаціями, робить зайвим Загальні Збори і вибір Управи Бюра, а функціонує справно з максимум продуктивності.

В сімох роках існування Бюра Суспільної Опіки в Чикаго завдяки наполегливій і невтомній праці керівника Бюра м-р. Катерини Гульчій полагоджено приблизно 2,500 справ. Подані інформації ярко підкреслюють позитиви об'єднаної дії суспільної опіки кількох організацій та доказують, як дуже є потрібне Бюро Суспільної Опіки в кожному більшому місті нашого поселення.

Любослава Шандра

УХВАЛИ ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ

Одинадцятий Окружний З'їзд Союзу Українок Америки в Чикаго —

1. Вітає Почесну Голову СУА Достойну Олену Лотоцьку.

2. Вітає Голову СУА Достойну Лідію Бурачинську та висловлює вдячність і подяку за жертвенну працю для добра й росту нашої дорогої Організації.

3. Висловлює признання голєві Окружної Ради Любославі Шандрі й усім членам за їхню працю в каденції 1973 року.

4. Висловлює признання керівникові Бюро Суспільної Опіки Катерині Гульчій за її вклад праці для полегшення долі потребуючих української спільноти в Чикаго.

У х в а л ю є :

1. Членську вкладку Відділів до Окружної Ради 50 центів від членки.

2. Фонд адміністрації обов'язковим:
а) 15 доларів річно для Відділів, які не користають із Домівки СУА: 6, 16, 36, 51, 74, 84, 102, 110 і 111.

б) 25 доларів місячно для Відділів: 22, 29, 77 і 101.

3. Фонд Репрезентації обов'язковим 10 доларів річно для всіх Відділів Округи.

4. Фонд Наглої Потреби добровільним.

5. Фонд резервовий добровільним.

6. Фонд Запасний „Нашого Життя“ обов'язковим для всіх Відділів Округи.

7. Стати всім Відділам Округи Добродіяма Музею СУА, вплативши 100 доларів річно на ту ціль до Головної Управи.

З о б о в' я з у є :

1. Кожний Відділ Округи вибрати організаційну референтку.

2. Референток Відділів брати активну участь у засіданнях і праці Комісій Окружної Ради.

3. Осягнути 100-відсоткову передплату „Нашого Життя“ серед членства Відділів Округи.

4. Оплату за передплату „Нашого Життя“ долучити до членської вкладки та пересилати збірно до Централі.

5. Уживати гроші з каси Відділу тільки на потреби власної організації: самостійні програми й адміністрацію Відділу та обов'язкові й добровільні фонди СУА: Головної Управи й Округи Ради.

ЗБІРКА НА ЗАПАСНИЙ ФОНД Н. Ж.

З нагоди 30-ліття „Нашого Життя“, що його влаштував 51 Відділ СУА в

Милвокі, Виск. переведено збірку. Свої пожертви зложили:

По 15 дол.: о. Іван і Лідія Олексюк, Віктор Сабат.

По 10 дол.: Микола і Катря Яремко, Олександра Шимоняк.

По 5 дол.: інж. Антін Сосенко, Йосип Лучин, Теодор Пискір, Петро Сушко, Василь Тарас, Михайло Кузьмінський, Софія Пашковська.

По 2 дол.: Максим Місюррак, Марія Пискір.

По 1.50 дол.: Володимир Козачок.

По 1 дол.: Григорій Курілець, Микола Браславський, Софія Масник, Софія Хамуляк, Анна Мельник, Ярослава Пискір.

Разом 96.50 дол. До того додано дохід з обіду в сумі 37.16 дол. Отже разом пожертва виносить 133.66 дол.

16 ВІДДІЛ СУА ІМ. КНЯГИНИ ОЛЬГИ В МІННЕАПОЛІСІ, МІНН.

Звіт із праці Відділу від вибору нової Управи 26 січня 1974 р.

За звітний час відбулися три засідання Управи Відділу і дві імпрези. Дня 17 березня 1974 р. Відділ улаштував виставку народнього мистецтва в аудиторії школи св. Константина в Міннеаполісі, яка охопила різномодні його ділянки, включно з картинами наших мистців Олександра Канюки й Тадея Петришака. Велике багатство експонатів, із смаком і дбайливістю розміщених, манило й притягало відвідувачів. Перед вели вишивки, використані для одягу, декоративного примінення в хатній обстановці. Взориста кераміка, різьби, килими, майстерно вишивані ікони й портрети. Окрему ділянку зайняли чудові писанки, виконані родиною нашої членки Марії Процай, що захоплювали цінними мотивами фольклору й символіки, почавши від трипільської доби. Було їх около 200.

Виставку відвідало понад 300 осіб, у тому багато чужинців і молоді. Колєористичний „Петриківський декоративний розпис“ О. Канюки був об'єктом нового зацікавлення. Перекуску й каву з солодким приготували наші членки, під проводом голови Мирослави Петришак і заступниці Олени Карп'як-Бенцаль.

Дня 11 травня відбулися ширші сходни, яких програму поділено на дві частини: перша ділова, інформативна з читанням обіжників і заряджень Централі СУА та листів від місцевих організацій. На внесок п-і Олени Карп'як-Бенцаль виготовлено листу на-

ших членок у цілі фінансової збірки для допомоги студентам у Бразилії. Успішну збірку в сумі 150 дол. перевела заступниця голови. Цю суму вислоно студентці Якинті Тлумацькій у Бразилії. Відділ одержав щирю подяку від згаданої стипендистки.

Другу частину вечора присвячено героїні Марті Борецькій, посадниці Новгороду Великого яка згинула героїською смертю в боротьбі з московським імперіалізмом. Реферат на цю тему відчитала Мирослава Петришак, підкреслюючи ідейний чин Марті Борецької. Валя Єрмоленко відчитала статтю Лева Рубінгера: „Гарна наша українська мова“. Над цією статтею розвинулася гутірка при чаю, як зберегти нашу мову і як зацікавити нею наших дітей.

Третьою подією була зустріч 16 й 110 Відділів СУА з українськими делегатками на 83-тю Конвенцію Генеральної Федерації Жіночих Клюбів — панями Стефанією Савчук, Марією Квітківською й Анастасією Вокер. Зустріч відбулася в одному з кращих місцевих ресторанів при участі Православного Сестрицтва й 15 Відділу крайньського Золотого Хреста. Голова СФУЖО С. Савчук з'ясувала ціль тієї Конвенції, осяги та обов'язки Жіночих Клубів, М. Квітківська, голова Укр. Зол. Хреста, говорила про потребу жіночих організацій, як рушійних чинників для росту й збереження нашого окремого національного обличчя перед світом. А. Вокер, організаційна референтка Гол. Управи СУА, зреферувала позитивну поставу Союзянок до своєї організації. Вона закликала до праці на парламентарних принципах і підкреслювала konieczність включення всіх жінок до громадської праці, зокрема тих, що досі не належать ніде. Слід притягати їх глибиною ідей, якими саме послугується СУА. Дня 31 травня ц. р. згадані наші жіночі місцеві організації брали участь в інтернаціональному полуденку в народніх регіональних українських строях, включилися в інтернаціональну дефіляду перед усіми учасниками Конвенції. Імпреза відбулася в готелі Радіссон, одному з найкращих у Міннесоті. Щиро дякуємо п-і Анастасії Вокер за її увагу до нас, під час конвенційних днів.

На липень Відділ запланував відзначити пам'ять борця за права жінки в суспільстві, Наталії Кобринської. На цьому вечорі хочемо згадати теж співця селянської недолі — Марка

Черемшину й поета Олеся Кандибу. Будуть відчитані уривки з їхніх творів. На осінь плянуємо влаштувати розваговий вечір.

Референтки суспільної опіки Відділу вив'язуються із своїх завдань. Вони відвідують хворих і допомагають їм по домах. У поточному році вислано сім пачок нашим потребуючим у Бразилії й Європі.

До Відділу вступили нові членки, а саме: пп. Ольга Бреславець, Стефанія Гайнус і Марія Товстоп'ять. Вітаємо їх у наших рядах.

Ольга Луцик
пресова референтка

22 ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

На Загальних Зборах, які відбулися дня 11 лютого 1974 р., вибрано нову Управу, яку, вже в другій каденції, очолила п-і Галя Янчишин. Управа, з малими змінами, залишилася та сама.

На першому засіданні нової Управи намічено плян праці на цілий рік, а саме: Великодній базар, виставка писанок і експонатів народнього мистецтва в Музею Науки й Промислу, активна участь Відділу в святкуванні 30-ліття „Нашого Життя“, переведення 25-літнього ювілею нашого Відділу — бенкет і Вишивані Вечерниці, участь у програмі „Різдво довкруги світу“ — також у Музею Науки й Промислу.

Управа відбуває своє засідання кожного першого понеділка в місяці, а кожного другого понеділка є ширші сходини. Участь у сходинах, не зважаючи на небезпеки великого міста й пізну годину, є дуже добра. На сходинах у домівці все гамірно. Пані радіють зустріччю, дискутують... У програмі, крім поточних актуальних справ, усе є якийсь реферат. Наша культ.-освітня референтка п-і А. Косачевич дбає, щоб реферати були актуальні тематикою й ознайомлювали членок із важливими подіями та значними особами. Управа плянує хоч раз у році відбутися ширші сходини Відділу в неділю в пополудневих годинах, щоб дати змогу паням, які працюють вечором чи мешкають дуже далеко, прийти на сходини.

В новій каденції відбуто вже дуже успішний Великодній Базар, завдяки господарській референтурі, яку очолює завжди усміхнена й готова до праці п-і Ольга Гайдук. Прибуток був понад 400 дол.

На радіогодині п-ства Самбірських

(п-і Люся є нашою активною і довголітньою членкою) виступила у Велику П'ятницю з великодніми рефлексіями й побажаннями п-і Софія Крупка, а кілька тижнів пізніше п-і Рома Турянська на тій же радіогодині мала доповідь з нагоди 30-ліття „Нашого Життя“.

У великодньому часі наша культ.-освітня референтка п-і Анна Косачевич, при допомозі пань: Соломії Кавки, Іванни Горчинської й Ярослави Фаріон, зорганізувала незвичайно гарну виставку писанок і народнього мистецтва в Музею Науки й Промислу. Виставка мала великий успіх також серед чужинецьких відвідувачів і удостоїлась уваги й згадки телевізійної коментаторки, яка високо оцінила наше народне мистецтво, особливо майстерну техніку українських великодніх писанок. Рівнож місцевий польський щоденник прихильно згадав нашу виставку.

Незвичайно успішна у нашому Відділі є референтура суспільної опіки під проводом досвідченої п-і Марії Семків. Пані з сусп. опіки дбають про хворих членок Відділу та про кілька старших німецьких жінок у нашій громаді. Несуть їм моральну й матеріальну поміч і розраду. Помагають „бабусям“ в Європі, сиротинцеві в Бразилії, та все готові прийти з поміччю, де українська людина в потребі...

Чергова й найголовніша імпреза, яку запланувала Управа, це 25-ліття Відділу, яке припадає на осінь 1974 р. Уже замовлено репрезентативну залю на день 9 листопада ц. р., в якій відбудеться бенкет, отриманий з Вишиваними Вечерницями і мистецькою програмою. Управа вже від тепер приготується, щоб гідно відзначити ту важливу для нас річницю. Ми звертаємося з проханням до всіх членок нашого й інших Відділів нашої Округи, щоб завчасу подумали про вишивані сукні. Чикагське громадянство просимо про участь у бенкеті й піддержку.

Хочемо вірити, що при добрій волі й співпраці всіх членок не тільки ювілейний бенкет, але й намічена програма праці нової Управи завершиться успіхом.

Ярослава Панчук
пресова референтка

29 ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Три великі дитячі забави та надзвичайна мистецька виставка творів

трьох мистинь із нашого Відділу вели перед у праці цього року. Випродажі вживаних річей у гаражах пань У. Рихтицької і Д. Сокологорської принесли гарний дохід. Садочок Казок провадили дві вчительки тричі в тиждень, а весела вечірка з дотепами пань Д. Дикої і Д. Ярошевич, як теж цікаві гутірки на сходинах причинились до відпруження всіх членок. Створено конвенційний фонд: це гроші з кави на сходинах і в світличці для делегаток на конвенцію. Тріо „Лісня“ мало нагоду дальше продовжувати свої виступи, даючи чикагській, як і мілвоцькій громаді нагоду насолоджуватись українською піснею. Між іншими, тріо виступило на імпрезах лікарів, інженерів, Інституту Модерного Мистецтва і на святі 30-ліття „Нашого Життя“ в Мілвокі. Наша танцювальна група для підлітків уже другий рік вивчає систематично українські танки. Курсанти мають нагоду щотижня вправляти народній танок під керівництвом двох учителів. Д. Ременюк займалась цією групою під час року, акомпаньювала О. Оришкевич.

Почали ми працю восени 1973 року двома великими забавами: одна для малят, а друга для підлітків. Костюмівка для менших відбулась з великим успіхом і з великою кількістю учасників, бо це ж не була звичайна костюмівка, а радше „котятче весілля“. Садочок Казок справив велике весілля для котиків і запросив на цю штуку всіх кращих котенят у Чікаго. Різномодні киці в чудових котячих строях танцювали і приспівували на весіллі котиків. Був і коровай, і вишивані рушники, а спеціально запрошені гості „індійка“, „вояк“, „сміхун“ та „ляля“ танцювали з котиками аж до пізна. Це були в дійсності перебрані пані, а саме: Д. Ярошевич, Л. Трухла, У. Рихтицька й У. Чорній. Різномодні гри під звуки оркестри були також атракціями, а перебрані пані нагороджували всіх учасників цукорками й даруночками.

Забава для підлітків подобалась усім. Тут уже не було чути „Вію вінець“, а діти радше танцювали до народньої та модерної музики, достосованої до їх віку. Пані Д. Дика, Л. Палій і Г. Грушецька подбали про цікаві гри для старших учасників забави, а ходження до школи українознавства показалося спеціально корисним, бо учасники мусіли відгадувати відповіді до трудних загадок.

Мистецька виставка 29 Відділу СУА:

Мисткині — членки 29 Відділу. На світлині зліва направо: Оксана Теодорович, Тетяна Баюк, Леся Дяченко-Кочман.

У грудні Відділ узяв активну участь у великій мистецькій виставці трьох наших мисткинь: Лесі Кочман, Тетяни Баюк і Оксани Теодорович. Виставка надзвичайно цікава тим, що були репрезентовані три роди мистецтва. Леся показала публіці модерного стилю кераміку, Тетяна Баюк акварелю, а панна Теодорович емалію. Відділові було дуже приємно, що в наших рядах є такі обдаровані мистецьким талантом членки. Чикагська публіка мала нагоду оглянути та закупити ці твори, Відділ морально й фінансово скористав, а мисткині подарували три свої праці Відділові на лотерію, яка відбулась у червні.

До різноманітності нашої виставки причинилися твори Лесі Дяченко-Кочман. Хоч п-і Леся головню зацікавлена образотворчим мистецтвом, на виставці вона показала кераміку. Ці праці, виконані переважно руками, а не на гончарському колесі, приваблювали глядача своєю відважністю форми, неконвенційністю тематики та індивідуальністю вислову.

П-і Кочман студіювала у відомих ню-йоркських мистців в „Арт Студент Ліг оф Нью Йорк“ і закінчила Арт Інститут оф Технології стейтвого Нью-Йоркського університету. Також закінчила Норт Істерн Університет, де її зацікавлення було спрямоване на мистецтво й педагогіку. Часто бере участь в американських і українських виставках. На спільній виставці глядачі були надзвичайно захоплені абстрактного вислову об'єктами. Пригадується „Ритуал“, „Жартівниця“, „Розміркування“ й різноманітні керамічні твори.

П-і Тамарська-Баюк зацікавила публіку своїми творами в акварелі, акрилліці й гваші. Аквареля — це водна техніка метою якої є збереження її прозорости без домішки білої фарби. У цій техніці знання рисунку є дуже важне і власне публіка мала нагоду подивляти це знання п-і Баюк у таких творах, як „Зима у Висканзин“, „Засніжена дорога“ й „У сьйві місяця“ (нагороджена). В усіх творах п-і Баюк тематика була різна, а краєвиди й квіти домінували. П-і Таня студіювала мистецтво в Бразилії, де й досягла ступінь бакалавра мистецтва. Спеціалізувалася в акварелі й мала нагоду виставляти свої праці в Бразилії і в Америці. Вона мала дві індивідуальні виставки в Чикаго.

Емаль — це спеціальність Оксани Теодорович, яка студіювала в Арт Інститут оф Чикаго і закінчила із ступнем бакалавра мистецтва. Студіювала в Чикагському університеті й мала

нагоду виставити свої праці на українських і американських виставках у Чикаго, Клівленді й Дітройті. Хоч вона вчилася малювати олією, техніка емалі їй дуже подобалась і цю техніку витоплення скляного порошку на мідній, срібній чи золотій плиті при температурі 1200 аж до 1700°Ф О. Теодорович удосконалила у спеціальність. Різноманітні кольори під скляною поверхнею притягали око глядача. Хоч емаль — одне з найстарших видів мистецтва, відродження цієї техніки настало щойно в останніх десятиліттях, так що тепер винайдено нові процеси його виготовлення. Все таки процес є трудний, щоб досягнути такі різнобарвні краски, як ми бачили в творах панни Оксани. Різноманітність тематики теж цікавила публіку. Пригадується: „Місто“, „Лкона“, „Риба“ та різноманітні квіти.

Всі три мисткині показали чикагській публіці свою талановиту працю: оригінальність і творчість у малярстві, емалії й кераміці. Найцікавіше те, що всі три мисткині є членами одного, 29 Відділу СУА.

До світлички „Садок Казок“ приходило багато дітей, так що при кінці року було аж 32 градуантів, які перейшли до передшкілля. Під час шкільного року діти відвідали українські крамниці, пекарню, квітарню, дентиста й окуліста. Учителки пп. Д. Дика й К. Івасишин подбали, щоб до світлички загостили пані: Л. Кочман, яка перевела з дітьми лекцію кераміки, М. Гарасовська-Дачишин, яка перевела лекцію малярства, Х. Таран, яка робила з дітьми руханку, і багато інших гостей з музичними інструментами, вишиванням тшшо. Тріо „Пісня“ відвідало світличку з гарними дитячими піснями. До цих пісень була ще

Градуация Світлички 29 Відділу СУА:

Стоїть перша зліва п-і Дана Дика, учителька дошкілля й виховна референтка Окружної Ради.

й казочка, й живий зайчик. У квітні троє дітей, убраних в українських вишивках, були запрошені до виступу в телевізії на відомій чикагській публіці програмі Лі Филип. Якраз у Великодній час, діти показали паску і писанки, які пізніше подаровано п-і Филип.

Оголошення про вишивану забаву вдалось помістити в американській пресі і на телевізії. Під звуки бандури діти зі світлички проспівали ряд пісень і з кольоровими лентами перевели гарні хороводи. А тому, що діти були такі чемні й повбрани в гарне вишиване вбрання, то до них завітали „зайчики“ в особах пп. Д. Ярославич, А. і Г. Ванджури та У. Рихтицької. Вишивана забаву, як завжди, мала багато учасників, що мали тут нагоду моделювати всім улюблену вишивку.

Під час цілого року членки мали нагоду послухати цікавих гутірок, як „Жінка в медицині“ — д-р Григорчук, про конвенцію СКВУ — д-р Маркус, „Голод в Україні“ — П. Завертайло та інших. Пресова референтка Л. Кочман писала до американської преси і телевізії, поправляючи будь-які помилки і вияснюючи українську справу.

Рік пройшов скоро при такій активній і різноманітній праці. Всі референтки вив'язувались із своїх обов'язків. Голова Надія Касприк проводила сходами та допомагала іншим референткам у виконванні їхньої праці. Новій Управі, з головою Оксаною Ванджурою, бажаємо співпраці з усіма нашими членами й успіху в наступному році.

Ірина Олексюк
пресова референтка

36 ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО ІЛЛ.

Річні Збори відбулися 2-го лютого 1974 р. Їх відкрила голова К. Перович молитвою. Присутніх було 18 членок. Першою точкою був звіт Управи за рік 1973. Голова К. Перович подала хід праці: Новорічний баль, участь членок на прийнятті в Юніверситі оф Чікаго, передвеликодню продаж писанок, пасок і різних солодоців. Крім того були ще інші продажі печива, бо залежить нам на фінансовому прибутку. П-і Меленишин подала, який був дохід і витрати, а Анна Зеліско суму, яка залишилася після розходів. Пресова референтка заявила, що „Наше Життя“ не поміщує всіх дописів.

Контр. Комісія ствердила, що книжки Відділу годяться із звітами Управи, і членки одноголосно прийняли звіт. Голова К. Перович широдякувала всім за працю для Відділу. Наступною точкою був вибір Управи на 1974 рік.

На прохання членів наша довголітня голова погодилася ще раз прийняти головство, а разом із К. Перович всі членки Управи погодилися залишитись ще на один рік.

Третьою точкою була справа ювілею журналу „Наше Життя“, обговорення фондів і Конвенції СУА. Гостем на Зборах була від Округної Ради Чікаго п-і Кецала. В своїй промові заохочувала членок до дальшої праці на користь Гол. Управи, журналу „Наше Життя“ і тих, які так дуже потребують помочі. Голова Відділу подякувала гості за слово і на тім Збори закінчено молитвою. Після Зборів відбувся чайок, а також приємна товариська розмова.

Так закінчився вечір, а члени в приємній настрою розійшлися, готові до дальшої праці.

Д. Слободян

51 ВІДДІЛ СУА В МІЛВОКІ, ВІСК. (Звіт із діяльності від Заг. Зборів до кінця червня 1974 р.)

Дня 17 лютого відбулися Загальні Збори 51 Відд. СУА в Мілвокі в присутності представниць Округної Ради з Чікаго: заступниці голови Марії Кецала, референтки сусп. опіки Стефанії Борович і секретарки Ліни Басюк. Було присутніх 10 членок Відділу.

До нової Управи вибрано: голова — Лідія Олексюк, заступниці — Софія Хамуляк, секретарка — Мирослава Цибрівська, скарбничка — Софія Сабат; референтки: сусп. опіки Анна Пискір і Меланія Ступницька, господарські Антоніна Кузьмінська й Анна Черень. Контр. Комісія: Меланія Ступницька й Анна Черень. Пізніше на ширших сходах вибрано дві організаційні референтки — Софію Пашковську і Софію Хамуляк.

Дня 24 лютого відбулося Свято Героїнь. Після панахиди, в якій взяли участь союзники, голова Відділу виголосила доповідь на тему „Наші Героїні“. Дня 4 березня Відділ улаштував уродини заступниці голови Софії Хамуляк. Дня 17 березня відбулися перші ширші сходи. Дня 30 березня Відділ взяв активну участь в Академії в честь Т. Шевченка, яку влаштував місцевий Відділ УЖКА. Союзники

30-ЛІТТЯ „НАШОГО ЖИТТЯ“ В МІЛВОКІ, ВІСК.

Сидять зліва направо: проф. Людмила Хойнацька — культ.-освітня референтка Окр. Ради, Лідія Олексюк — голова 51 Відділу, Любослава Шандра — голова Округної Ради, Марія Юзефович — містогорова 22 Відділу, Марія Кецала — містогорова Округної Ради, Марія Пискір — кол. голова 51 Відділу.

відопівали пісню „Така її доля“ та вивели інсценізацію поеми Т. Шевченка „Сова“. Рецитацію до інсценізації виконала з чуттям союзниця Катруся Яремко, а Марійка Ступницька, обдарована акторським талантом, відіграла трагічну роллю матері. Дня 31 березня союзники їздили із своїми дітьми та внуками до Чікаго на концерт українських Ансамблів з Англії. Дня 7 квітня Відділ приготував у Міжнародному Інституті великодній стіл. Показ писання писанок дала Оля Тишинська. Велика зала була вщерть виповнена глядачами, які юрмилися біля наших столів. Доповідь про українські великодні звичаї виголосила англійською мовою Марійка Ступницька. При столі з печивом стояли студентки Марійка й Анна Мельник, які давали пояснення. Дня 21 квітня на Свяченому парохії св. Михаїла Відділ улаштував виставку писанок. Організаторкою виставки була союзниця Юлія Логуш, яка виготовила гарні писанки з різних околиць України. На виставці красувалися також писанки Катрусі Яремко й Олі та Ульяни Тишинських. Писанки з менш складними орнаментами виконали діти і внуки союзників. Голова Відділу роздала нагороди за найкращі писанки, при чому більше уваги присвячено молоді й дівчорі.

Дня 28 квітня відбулися ширші сходи. Дня 12 травня Відділ улаштував Свято Матері. Доповідь виголосила голова Відділу. На святі виступали: найменші — Таня Ступницька,

Маріяка Войнаровська, Андрійко Глубіш, Мішел Хамуляк, Оріся і Маріянка Ванденгевел. Діти зі школи українознавства Христя Гласгов, Еля Ступницька, Роман Хамуляк, Степан Гласгов, Юрко і Павло Ванденгевел та брати Козачки: Петро, Данило, Семен і Іван. Молодь: Сузанна Черень, Христя Кузьмінська, Маріяка і Ліда Ступницькі, Уляна, Оля і Володимир Тишинські. По-мистецьки виконали свої точки Катруся і Микола Яремки. Софія і Василь Хамуляки закінчили свято веселим скетчем. Дня 19 травня Відділ приготував продаж голубців, вареників і домашнього печива, що їх жертвували союзники. Того самого дня по полудні відбулися ширші сходи, на яких голова Відділу прочитала інструкцію: „Перебіг ширших сходи та їх значення“.

Дня 23 червня Відділ улаштував 30-літній ювілей журналу „Наше Життя“. На святі були присутні: голова Окружної Ради з Чикаго Любослава Шандра, заступниця Марія Кецала, культ.-освітня референтка проф. Надія Хойнацька, секретарка Ліна Басюк і заступниця голови 22 Відділу СВА Марія Юзефович.

Проф. Надія Хойнацька виголосила цінну доповідь. Вокальний ансамбль „Лісня“ при 29 Відділі СВА в складі молодих пань: Галини Грушецької, Наталки Масник, Віри Джулинської і піаністки Оксани Оришкевич, відспівав гимн СВА, а після обіду, виконав ряд пісень. Молоді, гарні голоси, мистецький рівень виконання пісень, умілий фортепіяновий супровід, зачаровували слухачів, які не жаліли ширих і довготривалих оплесків.

Під кінець імпрези промовляла до зібраних голова Окружної Ради Люба Шандра. Вона заявила, що СВА не буде благодати жінок, щоб вписувалися в члени, бо сьогодні, у вільному світі, не тільки українці, але й чужинці, знають про СВА і про його працю. Бути членкою СВА — це велика честь, а передплачування журналу „Наше Життя“ — це обов'язок не лише всіх союзниць, але всіх українок на еміграції.

Ми вдячні голові Окр. Ради за її ширі слова, повні ентузіазму й віри в нашу організацію. Вона підняла на дусі зневірених членок нашого Відділу й заохотила молодих вступати в наш ряди.

Від місцевої громади привітав журнал „Наше Життя“ з його 30-літтям п. Микола Яремко, голова Відділу

ООЧСУ, чоловік працюючої союзники п-і Катрусі. Він також започаткував збірку на Запасний Фонд „Нашого Життя“, за що Відділ складає йому ширшу подяку.

Жаль, що на святі було мало людей. Та ми, союзники, не можемо зважати на перешкоди, які часто являються на шляху нашої праці, ми не можемо скласти рук

„Не бійся досвітної мли!
Досвітний вогонь запали!“ —

кличе великий дух Лесі Українки. І наш Відділ піде за його покликом та за вказівками п-і Люби Шандри, яка в своїй промові на нашому святі підняла високо союзний прапор і закликала нас гордо нести його крізь невідрадіні обставини еміграційних буднів, крізь тумани байдужості й ворожого злоби.

Лідія Олексюк, голова

77 ВІДДІЛ СВА ІМ. АЛЛИ ГОРСЬКОЇ В ЧІКАГО, ІЛЛ.

По літніх вакаціях Відділ поновив свою діяльність. За звітний час відбулося 5 ширших сходи і 2 засідання Управи.

В грудні Відділ улаштував Різвяний базар. Крім печива, були гарні речі ручної роботи (вишиті подушки й інше), про які подбали пп. З. Квітка і Ф. Ліщина. По закінченні випродажу, організували розвагову частину. Членки Відділу виступали з деклямаціями та прочитали кілька гуморесок для присутніх гостей.

В кінці місяця взяли організовану участь у Панахиді по бл. п. Галині В'юн у 1-шу річницю її смерті.

Дня 17 лютого 1974 р. Відділ улаштував імпрезу „Поклін Жінкам-Героїням“, яка пройшла успішно. В тому ж місяці відбулися Загальні Збори, на яких було обрано нову Управу.

В березні відзначили роковини поета Т. Шевченка.

Відділ постійно співпрацює з Окр. Радою. Голова Зінаїда Квітка регулярно відвідує сходи Окр. Ради, а потім, на наступних сходах докладно інформує своїх членок про перебіг тих засідань і постанови.

Відділ брав участь в імпрезах, спонзорованих Окр. Радою, як „Вечір Гумору і Сатири“ Зої Когут та ін. Новообрана референтка супс. опіки Марія Козюра активно включилася в роботу.

Відділ опікується студенткою університету в Берліні, забезпечуючи її

стипендією. Крім того, посилає невелику допомогу шістьом потребуючим старшим жінкам, які живуть у Німеччині. Супс. опіка також не забуває відвідувати хворих.

На майбутнє Відділ запланував такі імпрези: пікнік — 23 червня; забава — 26 жовтня; Різвяний базар — 15 грудня.

Відділ виконує всі зобов'язання перед Централєю й Окр. Радою.

Річні Збори 77 Відділу СВА

Перший ювілей

Присвячую 77 Відділові СВА ім. Алли Горської в Чикаго

Над нами палають яскраві зірничі Промінням величних ідей.
І рік проминув. І сьогодні, сестриці,
Ваш перший ясний ювілей.

І ось ви звітуєте скромно і гордо,
І з вами радіє весь світ,
Що ваша маленька та дружна когорта
Тримає батьків заповіт.

Ганна Черень

Річні Збори відбулися 10 лютого 1974 р. Їх відкрила молитвою голова Відділу Валентина Косогор. На голову Президії вибрали п-і Люсю Мазяр, а на секретарку — п-і Нелю Бриджмен.

Голова привітала і представила репрезентанток Окр. Ради пп. Марію Кецалу й Олену Турулу.

Звітували: голова Валентина Косогор, заступниця Люся Мазяр, секретарка Неля Бриджмен, скарбничка Віра Хамів і референтки: організаційна Люся Мазяр, культ.-освітня Зінаїда Квітка, пресова Наталія Бражник, господарська Катерина Гладко. За браком референтки супс. опіки в каденції 1973 р., звіт був виповнений, але не зачитаний, бо був повністю включений у звіт голови й скарбнички Відділу.

П-і Кецала в своєму слові привітала Збори від Окр. Ради і, зокрема, від голови Окр. Ради Любослави Шандри, яка через хворобу, на жаль, не могла прийти. Висловила признання Управі за добре організовану роботу і подякувала за співпрацю з Окр. Радою. Пригадала, що в цьому році журнал „Наше Життя“ відзначає 30-ліття свого існування. Закликала присвятити сходи цьому ювілею, щоб приєднати більше передплатниць та дати журналові фінансову допомогу. Новообраній Управі побажала успіхів у праці й подвоєння членства. П-і Ту-

рула, як секретарка Окр. Ради, звернула увагу на добре впорядковану канцелярію Відділу і висловила признання з цього приводу.

Звіт Контр. Комісії прочитала п-і Валентина Маланчук.

Збори одногосно вибрали нову Управу в наступному складі: Зінаїда Квітка, голова, Люся Мазяр, заступниця, Неля Бриджмен, секретарка, Тамара Петренко, скарбничка. Референтками стали: Люся Мазяр організаційною, Зінаїда Квітка культ.-освітньою, Марія Козюра сусп. опіки, Наталія Бражник пресою, Катерина Гладко й Оларка Пошиваник господарськими, Раїса Кохно зв'язковою з Довнерс Гров, д-р Катерина Кохно міжнар. зв'язків. Контр. Комісія: Валентина Косогор, голова, Валентина Маланчук і Віра Хамів, члени.

Новообрана голова Зіна Квітка подякувала за шану і довір'я до неї, закликаючи всіх, зокрема уступаючих членів Управи, до співпраці, зауважень і порад у майбутньому.

Поклін Жінкам-Героїням

Хоч часом за працю немає признання,
Ані нагород, ні відзнак,
Ви робите працю свою без вагання,
Бо вам і не треба подяк:

Найкраща подяка — це зроблена
[справа,

Що пишно росте і цвіте.
Аби Україні була з того слава —
І будьте щасливі за те.

Будуйте громаду, тримайте родину,
І мову, і віру свою —
І в серці своїм бережіть Україну,
Як прапор в останнім бою!

Ганна Черінь

Ще так недавно заснований, можна сказати, зовсім молодий 77 Відділ СУА в Чикаго улаштував цікаву імпрезу „Поклін Жінкам-Героїням“, яка відбулася 17 лютого 1974 р. в парохіальній залі при соборі св. Володимира.

Імпрезу відкрила орг. реф. Відділу Люся Мазяр. У своєму вступному слові вона згадала цілий ряд імен жінок-героїнь, які згинули від рук ворогів України. Вкінці п-і Мазяр запросила до слова новообрану голову Зіну Квітку.

Доповідниця прочитала прекрасно опрацьований реферат, в якому підкреслила значення видатних жінок-патріоток. Зокрема зупинилася на біографії покійної основоположниці й

першої голови новоствореного 77-го Відділу СУА ім. Алли Горської, Галли Іванівни В'юн, яка, віддано працюючи в Укр. Червоному Хресті під час німецької окупації, не раз наражала себе на смертельну небезпеку. Пізніше, перебуваючи на еміграції, до кінця свого життя, не жалюючи ні сил, ні здоров'я, продовжувала громадську діяльність.

Після доповіді, чоловік членки Відділу, п. Мар'ян Хамів, талановито і з великим чуттям продеклямував вірш Ганни Черінь, присвячений річниці 77 Відділу. А потім донечка п-ва Хамів, п-на Ляріса, гарно виконала на піяніні „Молитву Матері“, муз. Аренштайна.

І, врешті, Капеля Бандуристів ОДУМ-у під керівництвом п. Анатолія Луппо чудово виконала три пісні: „Марш Полеглих“ (Гр. Китаство), „Чуєш, брате мій“ і „Встає хмара“.

Черговою точкою був реферат нашої відомої поетки Ганни Черінь про Аллу Горську. З великою увагою вислухали присутні гарно побудовану чудесну розповідь про життя і творчість художниці-патріотки Алли Горської, її відважну боротьбу проти ворогів України і, нарешті, її передчасну трагічну смерть.

Обох доповідниць, а також виконавців художньої частини присутні нагородили щедрими оплесками. Після доповіді п-і Люся Мазяр запросила зацікавлених оглянути зразки художньої творчості Алли Горської, про які подбала Ганна Черінь.

Перед початком і в кінці імпрези працював добре впорядкований буфет. Увесь прибуток з імпрези призначено на Допомоговий Фонд ім. Галли В'юн.

Наталія Бражник
пресова референтка

84 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Діловий 1974 рік започаткував наш Відділ Загальними Зборами, що відбулися 10 лютого. До нової Управи ввійшли пані: Оксана Мурська, голова, Уляна Павлинська, заступниця, Володимира Демус, секретарка й референтка зв'язків, Стефа Шандра, скарбничка, і референтки: Марія Дорожинська організаційна, Марія Ріпечка культ.-освітня, Володимира Демус сусп. опіки, Марта Гайдук пресова. До Контр. Комісії ввійшли: Тетяна Шпур, Олександр Бородайко й д-р Людмила Кодельська.

Дня 31 березня Відділ улаштував

Великодній Базар, на якому можна було купити писанки, смачне великоднє печиво, різьби, вишивки, речі домашнього вжитку, виготовлені самими членками, а також знамениті українські страви. Під час Базару відбувався показ писання писанок під умілим проводом пп. В. Демус, М. Дорожинської і д-ра Мурського.

Дня 2 квітня переведено показ писання писанок у Лойольським університеті.

У днях 12 і 13 квітня повторено на телевізії програму з минулого року, получену з виставкою українського мистецтва, показом писання писанок та поясненнями про наші великодні традиції й звичаї.

Подібну виставку, поєднану з писанням писанок, переведено 25 квітня в НортВестерн Університеті. Велике зацікавлення викликала серед студентів українська вишивка, яку демонструвала в бібліотеці цього університету п-і У. Павлинська. Вступне слово виголосила п-на Ляріса Павлинська, студентка університету.

Дня 23 квітня п-і В. Демус улаштувала в містечку Мокена для батьків і учительства в місцевій школі великодню виставку, яка втішалась великою популярністю серед американців.

За старанням нашого Відділу маємо п'ять повних стипендій для українських студентів у Бразилії. Також продовжується висилання пачок з одягом для незаможних українських родин в Європі.

На день 17 липня заплановано пікнік у городі п-ства Демусів, під час якого поетка Ганна Черінь виголосить реферат про Аллу Горську.

Дня 6-го жовтня ц. р. відбудеться спонзорований нашим Відділом виступ Зої Когут з Австралії. З цим виступом плянуємо получить відзначення 10-ліття нашого Відділу.

На серпень зв'язкова референтка В. Демус старается зорганізувати участь 84 Відділу в Стейтській Виставці в Спрінгфілд.

А на передріздвяний час помічено показ виготовлювання прикрас на ялинку для дітей і молоді.

Марта Гайдук
пресова референтка

101 ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

На Загальних Зборах 20-го лютого 1974 р. вибрано нову Управу. До неї ввійшли пані — Наталка Мицик, голова, Ляріса Кецала, заступниця, Оля Кутинська, секретарка, Люба Клим-

кович, скарбничка, Люба Ліщинська, господиня, Референтки: Наталка Пела культ.-освітня, Валя Хренівська імпрезова й фінансова, Оленка Леськів виховна, Христя Гаст сусп. опіки, Оксана Яцків пресова.

Перед Великоднем Відділ зібрав харчі вартости 75 дол. на Великодні кошики бідним українським родинам. П-і Христя Гаст зайнялася їх дорученням. Дня 20 квітня відбулася „Весняна Вечірка“ у залі „Левів“. Присутніми на вечірці були членки Відділу й ближчі знайомі. На осінь Відділ планує „Показ Моді“ і „Дитячий Цирк“.

Відділ начислює 36 членок.

Оксана Яцків
пресова референтка

110 ВІДДІЛ СУА ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, ТВИН СИТІ, МІНН.

Дня 3 лютого 1974 р. відбулися Загальні Збори Відділу, на яких вибрано Управу в такому складі: Надя Дорошак, голова, Уляна Степчук, заступниця, Інна Елліот, секретарка, Марійка Луців, скарбничка. Референтки: Ірина Кміт організаційна, Леся Луцик культ.-освітня, Ірма Корсунська імпрезова, Люся Рябокіль господарська, Івет Павлишин сусп. опіки, Юлія Анастазівська й Марта Андерсон пресові. До Контр. Комісії ввійшли: Таня Давидович, Влодка Крамарчук і Ліда Симс. Відділ має дванадцять членок.

Дня 3 березня на ширших сходинах затверджено плян праці на 1974 рік. Цей плян частинно виконано. На цих сходинах секретарка Відділу Інна Еліот познайомила членок з великодніми звичаями в Україні та із значенням орнаментів на писанках.

Дня 31 березня відбувся „чайок“ для кандидаток у члени СУА. Під час зустрічі життєпис Ольги Кобилянської прочитала Леся Луцик. Уривки з творів письменниці читала Ірма Корсунська. Доповідь на тему „СУА й ми“ виголосила Надя Дорошак. На зустріч прибуло 11 кандидаток. Програма пройшла успішно.

Дня 24 квітня на телевізійній станції 4 WCCO Леся Луцик, Ірма Корсунська й Надя Човган познайомили глядачів із діяльністю СУА. Одночасно демонстрували показ українського печива.

Дня 28 квітня відбувся показ ноші.

Дня 15 травня зорганізовано екскурсію членок Відділу до архівів мін-

несотського університету. Участь взяли всі членки Відділу.

Дня 29 травня відбулася в ресторані зустріч з усіма українськими жіночими організаціями в Твин Сіті.

Дня 31 травня Відділ репрезентував українське жіноцтво під час Конвенції Ген. Федерації Жіночих Клубів.

Дня 8 червня відбулася в ресторані зустріч за вечерою членок з їхніми чоловіками й сторонніми гістьми. На запрошення Відділу цікаву доповідь на тему „Весільні звичаї й печиво на весілля“ виголосила Оксана Соловей.

На липень заплановані два пікніки: один родинний, другий для Союзнок з дітьми.

На вересень проектується „смакування вин“.

У жовтні відбудеться мистецьке читання Оленою Бенцаль-Карп'як п'єси „Маруся Богуславка“. Це читання має зорієнтувати членок Відділу, чи вони зможуть поставити цю п'єсу.

На листопад буде приготований Різдвяний базар, а в грудні відбудеться Андріївський вечір і коляда без збірки. Метою коляди буде введення святочного настрою й пригадка про konieczність зберегти наші традиції.

Юлія Анастазівська
пресова референтка

Під знаком показу весняного одягу

Коли в 1971 р. заснувався тут 110 Відділ СУА ім. Ольги Кобилянської, думки громадянства були поділені: чи не краще було включитися в 16 Відділ, який існує вже понад двадцять років і вклав чимало праці в жіночий рух і суспільне життя.

Молоді жінки заснували новий Відділ, свідомі того, що вони мусять іти власними шляхами, подекуди відмінними від старших посестер, бо життя — це вічний прогрес.

Відділ існує вже три роки. Двадцять членок у дружній атмосфері „знаходять себе“ на місячних сходинах, що відбуваються у хатах окремих членок. Вони виявляють своє знання у діловій праці, а свої таланти в хвиликах розваги. Пізнають себе ближче і ставлять перші кроки в суспільній праці. Вони організовано провели свій перший базар. Оригінальність базару проявилася в тому, що всі експонати й базаринки були зроблені членками власноручно, а багато з них мали мистецьку вартість.

Відділ улаштував імпрезу „Мами дітям“. Імпреза мала характер чарів-

ного, фантастично-костюмового вечора й створювала світ казки на сцені й на залі. Діти й дорослі винесли багато радості з цієї імпрези.

Членки гостили бандуристів, виступали на телевізії (Леся Луцик), провели показ українського печива.

Тим разом притягнули увагу громадянства показом весняного одягу, що відбувся в квітні ц. р. в залі церкви св. Михаїла.

Заля в квітах... На стінах висять зелені вазони-парасольки, повні весняних (штучних) квітів за проектом Миросі Гренчишин, на застелених жовто-золотистими скатертями столах стоять пахучі лілеї. Відчувається подих весни.

На сцені молоденька талановита піяністка Наталя Сингаївська грає настроєву мелодію. Гості при столах вгощаються солодким, яке подають їм членки — Ждана Човган, Уляна Степчук, Марійка Луців і Влодка Крамарчук. Марта Андерсон-Карп'як вітає гостей і передає провід показу модерного одягу — репрезентанті „Монтгомері Ворлд“. Мов на екрані з'являються модельки-членки Відділу, стрункі, високі красуні з усміхненим обличчям: Ірина Кміт, Нуся Мурей, Ірма Корсунська, Таня Давидович (вона й організаторка буфету) та подружжя — Івет і Мирон Павлишини. Модельки дали глядачам змогу оглянути одяг у всій його різноманітності — від щоденного спортивного до елігантних вечірніх суконь. Зразки одягу були підібрані з відчуттям естетичного смаку й елегантності.

Моделювали теж дівчатка віком 4—15 років: Наталя Дорошак, Христя Луцик, Наталя Анастас, Іванка Степчук, Надя Човган і Оксана Корсунська.

У перерві організаторка імпрези Лідія Курилко-Симс відспівала дві веселі пісні з оперети „Новий місяць“. Акомпанювала Наталя Сингаївська.

У другій частині союзнянки перенесли глядачів в Україну. На сцені появились моделі-манекени, приватна власність пань: Гроновської, З. Данилюк, І. Корсунської. Цією частиною програми проводила Леся Луцик, пояснюючи кожний одяг. Відтак з'явилися живі моделі — подружжя Павлишин у полтавській ноші. Поважною ходою, як личить запорозькому старшині, ступав Славомир Луців. Потім показано щоденний і святковий одяг. Хоч і знаємо цей одяг, то

все ж таки з приємністю вітаємо його в стилевій формі.

Кульмінаційною точкою імпрези було застосування вишивки до модного одягу. Ось спортивний гуцульський китпар (Ірина Кміт) із широкими чорними штанами, золотисто жовта сорочка й дерев'яне у формі зубчиків намисто — прикраси гуцульського китпаря. Вміле поєднання, якого можуть позаздрити салони моди. Або цілий комплект-костюм (Таня Давидович) у гуцульському стилі з шапочкою й торбинкою, прикрашеним таким самим узором. На увагу заслуговує щоденна сукня Ірми Корсунської з розміщенням узорів у три смужки — вишивка на переді й на рукавах. Атракційною є також елегантна довга сукня з вишиваним півпопсом (Івет Павлишин). Так само дитячі суконки, плащики, все те дає естетичну насолоду. Треба тільки уникати накопичення вишивки, бо праці багато, а ефект малий.

Наші вишивки заблистали в повній красі. Від них іде подих давнини, а вдало вжиті й поєднані з сучасною модою, дають глядачеві мистецьке переживання, створюють почуття окремішності, що гордістю наповняє груди.

Багато труду вклали Союзняки з енергійною головою Надією Дорошак у провіді, але вив'язалися вдало.

Виставку експонатів народної творчості підготувала секретарка Відділу Інна Елльот, яка разом з Улею Луцик пояснювала їх гостям.

Ця імпреза залишила надовго в пам'яті учасників.

Катря Гуцал

Замість квітів

ЯК ВІНОК на могилу бл. п. письменника Зосима Дончука, чоловіка замісниці голови нашого Відділу, посилаємо 25 дол. на Запасний Фонд Н. Ж. Вельмишановній Ларисі Тимофіївній широко співчуваємо в горі.

Членки 44 Відділу СУА ім. Невідомої Героїні у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Володимира Кривуцького, чоловіка дорогої нашої членки Катрі Бранки-Кривуцької складаємо 10 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

56 Відділ СУА ім. Л. Старицької-Черняхівської в Дітроїті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Романа Михайла Логуша, сина

РІЧНІ ЗБОРИ

12 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛ. ПЧІЛКИ, КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Збори відбулися 27 січня 1974 року. Присутніх було 13 членок. Збори відкрила заступниця голови Відділу Леся Кусяка молитвою. Президію очолила Надя Дейчаківська — голова й Ніля Винарська — секретарка. На почесну голову президії покликано Марію Грушкевич, яка очолює Окружну Раду.

нашої членки, складаємо 5.00 дол. на Запасний Фонд Н. Ж. Цілій родині пересилаємо шире співчуття.

68 Відділ СУА в Сиракузах, Н.Й.

У ПАМ'ЯТЬ мого сина Богдана, який згинув в автомобільній катастрофі на 21-му році життя, уфундовую стипендію по 200 дол. впродовж 5 літ для студента в Бразилії.

Оксана Шумило, Нью Гейвен

В ПАМ'ЯТЬ покійного Віктора Цимбала складаю 20 дол. на Музей СУА. дружина Тетяна Цимбал Філадельфія

У ПАМ'ЯТЬ покійної Любові Терентівни Мартиненко, яка померла 21 червня 1974 р., пересилаємо 20.00 дол. на „Фонд Бабусі“.

Покійна походила з священничої родини о. Терентія і матушки Софії Шепітковських. Народжена 14 червня 1894 року в селі Рублівка, Кременчуцького повіту, Полтавської області. На батьківщині працювала як концертмайстер і суфлер у театрах міст: Ворошиловграда, Винниці, Сталіно й Київського театру опери й балету. На еміграції: Мюнхен-Карльсфельд, Берхтесгаден, Баварія — концертмайстром і диригентом церковного хору. Сама Покійна мала чудове кольоратурне сопрано і була окрасою хору при парохії св. Юрія Переможця в м. Міннеаполіс, Міни., до часу, поки хвороба серця примусила її відійти від громадської роботи. Вчила дітей гри на фортеп'яні й підготовляла їх до виступів на різних українських імпрезах.

Залишила у великому смутку чоловіка, сина й доню, зятя і невістку, трьох внуків і внучку, брата й сестру в Україні та багато друзів. Любов

Після прийняття порядку нарад Леся Кусяка відчитала протокол із попередніх зборів.

Звіти зложили члени Управи: Дарія Городиська — голова, Леся Кусяка — заступниця, Наталка Заплатинська — секретарка.

Після членів Управи звітували референтки: Дарія Древницька — фінансова, Люба Дармохвал — господарська, Ірина Сахно — виховна,

Терентівна була щирим та незамінним другом чоловікові, а дітям і внукам єдиною любимою й незамінною матір'ю та бабусею.

Українська православна церква св. Юрія Переможця в Міннеаполіс, Міни.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Лева Поповича складаю 10 дол. на Стипендійний Фонд для дітей у Бразилії. Ольга Недільська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. інж. Михайла Поточняка, батька пані Ірини Шарунович, складають 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Інж. Федір і Віра Якимець Венесуеля

В НЕЗАБУТНЮ ПАМ'ЯТЬ смерті чоловіка бл. п. Івана Таско, складає 10 дол. на журнал для бабусі дружина Варварка Таско

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Зосима Дончука складаю 10 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Тетяна Цимбал, Філадельфія

У ПАМ'ЯТЬ бл. п. Евдокії Ликтей складаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Катря Гупало, Гов-гов, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ у першу річницю смерті моєї незабутньої мами бл. п. Лесі Кіт-Пришляк складаю 5 дол. на журнал для бабусі.

Надія Полюх

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої синові і братові д-ра мед. Мирослави Литвин, яка померла 23 березня 1974 р. в Україні (Коломия), складаємо 5.00 дол. на пресовий фонд „Нашого Життя“.

Родина Литвинів, Філадельфія

Варка Тимків — сусп. опіки, Анна Завадівська — мистецька, Надія Дейчаківська — пресова, д-р Дарія Дубас — делегатка до УЗО, Зеня Панчишин — голова Контр. Комісії.

Після схвалення абсолюторії вибрано нову Управу в такому складі:

Люба Дармохвал — голова, Леся Кусяка і Ніля Винарська — заступниці, Наталка Заплатинська — секретарка, й референтки: Юля Трач — фінансова, Марійка Сиваник — господарська, Таня Космос — виховна, Надія Дейчаківська — мистецька, Лідія Вирста — сусп. опіки, Анна Завадівська — пресова, д-р Дарія Дубас — делегатка до УЗО.

Контр. Комісія: Дарія Городиська, голова, Дарія Древицька й Віра Легдза — члени.

Нововибрана голова подякувала присутнім за довіря й просила членок про співпрацю.

Анна Завадівська
пресова референтка

24 ВІДДІЛ СУА „ДОЧКИ УКРАЇНИ“, ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Дата: 30 грудня 1973 р. Президія: Надія Бігун, голова Окружної Ради — предсідниця, Ольга Заремба — секретарка.

Звітували члени Управи й Контр. Комісія.

Вибір нової Управи: Ірина Левицька — голова, Анна Гнатюк і Анна Іванців — заступниці, Ольга Заремба — секретарка, Юлія Полянська — скарбничка. Референтки: Ольга Левчук — культ.-освітня, Ольга Граб — імпрезова, Марія Хитра — сусп. опіки й голова комісії „Мати й дитина“, Катерина Кернична й Катерина Шперун — відвідувачки хворих, Люба Вальчик і Параскевія Юрчак — господарські реф.

Контр. Комісія: Розалія Бойчук, Анна Кемпа і Стефанія Присяжна.

Ірина Левицька, голова

59 ВІДДІЛ СУА, БАЛТИМОР, МД.

Дня 17 лютого 1974 р. відбулися річні загальні збори 59 Відділу СУА в Балтиморі, Мд. Головою Відділу вже другий рік була Анна Стельмах.

Представницею Централі СУА на зборах була Наталя Даниленко, яка поінформувала присутніх про працю Централі й порадила, щоб кожна членка бодай один рік була головою, бо в цей спосіб можна виявити потенційних громадських провідниць.

Нову Управу вибрано в такому складі: Марія Булавка — голова, Олена Пісецька — заступниця, Валя Снігура — скарбничка, Анна Стельмах —

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити неввічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10:30—1 і по полудні від 3—6. В інших годинах за домовленням: тел: 674-5508 (код. 212).

прот. секретарка, Ганна Самутин — коресп. секретарка. Референтки: Лідія Лемішка, Оля Сушко і Надя Зінкевич — культ.-освітні, Раїса Зелінська — пресова, Анна Поліщук, Євгенія Чорняк і Валерія Лазарко — господарські, Оля Корж — організаційна, Катря Горобійовська й Оля Корж — суспільної опіки, Анна Притула і Марія Царик — члени.

До Контр. Комісії ввійшли: Марія Хархаліс, Наталя Романовська і Люся Хай.

Р. З-ка

66 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ КИСІ- ЛЕВСЬКОЇ, НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Дата: 3 лютого 1974 р.

Збори відкрила Ольга Посполита — заступниця голови.

Президія: Анна Любинська — голова, Олександра Кизик — секр.

Протокол із попередніх зборів відчитала Лідія Фіцалович.

Контр. Комісія ствердила, що книги були ведені правильно й поставила внесення на абсолюторію.

До нової Управи ввійшли: Віра Гусак — голова, Ярослава Кравчук — заступниця, Анна Кузьо — секретарка, Олександра Кизик — скарбничка, Ірина Марків — збірщиця членських внесків.

Референтки: Надія Лодинська — культ.-освітня, Софія Данко — пресова й господарська, Анна Гузан — сусп. опіки.

Контр. Комісія: Ірина Телюк — голова, Ольга Посполита й Лідія Фіцалович — члени.

Нововибрана голова подякувала за довіря. Представниці Окр. Ради познайомили присутніх з програмою Окружного З'їзду, який має відбутися 24 березня ц. р. в Нью Гейвені та поінформували їх з іншими актуальними проблемами СУА.

Анна Кузьо, секретарка

69 ВІДДІЛ СУА, ЛОРЕЙН, ОГАЙО

Річні збори Відділу відбулися 16 грудня 1973 р. Відділ нараховує 37

членок, приязних на зборах було 17. Збори відкрила молитвою голова Дарія Микита. До президії вибрано Марію Пашин на предсідницю й Стефанію Лучковську секретаркою. Звітували — голова, секретарка й референтка сусп. опіки.

Після звітів Контр. Комісія поставила внесок признати абсолюторію уступаючій Управі. Збори прийняли внесок одноголосно.

До нової Управи ввійшли: Марія Купчинська — голова, Оксана Пакуш — заступниця, Стефанія Лучковська — секретарка, Марія Андрійович — скарбничка.

Референтки: Марія Пашин і Марія Дейчаківська — культ.-освітні, Таня Сілецька — імпрезова, Дарія Микита — сусп. опіки, Катря Шуя — організаційна, Дора Трипняк — бібліотекарка, Марія Нестеренко — пресова, Марія Крайчик і Юстина Рудяк — господарські.

Контр. Комісія: Евстахія Мацілінська — голова, Павлина Черкас і Марія Деркач — члени.

Марія Нестеренко
пресова референтка

105 ВІДДІЛ СУА, СТАТЕН АЙЛЕНД

Загальні збори Відділу відбулися 26 січня 1974 р.

Предсідницею зборів була Розалія Полчі, місто голова Окр. Ради, яка прибула на наше запрошення.

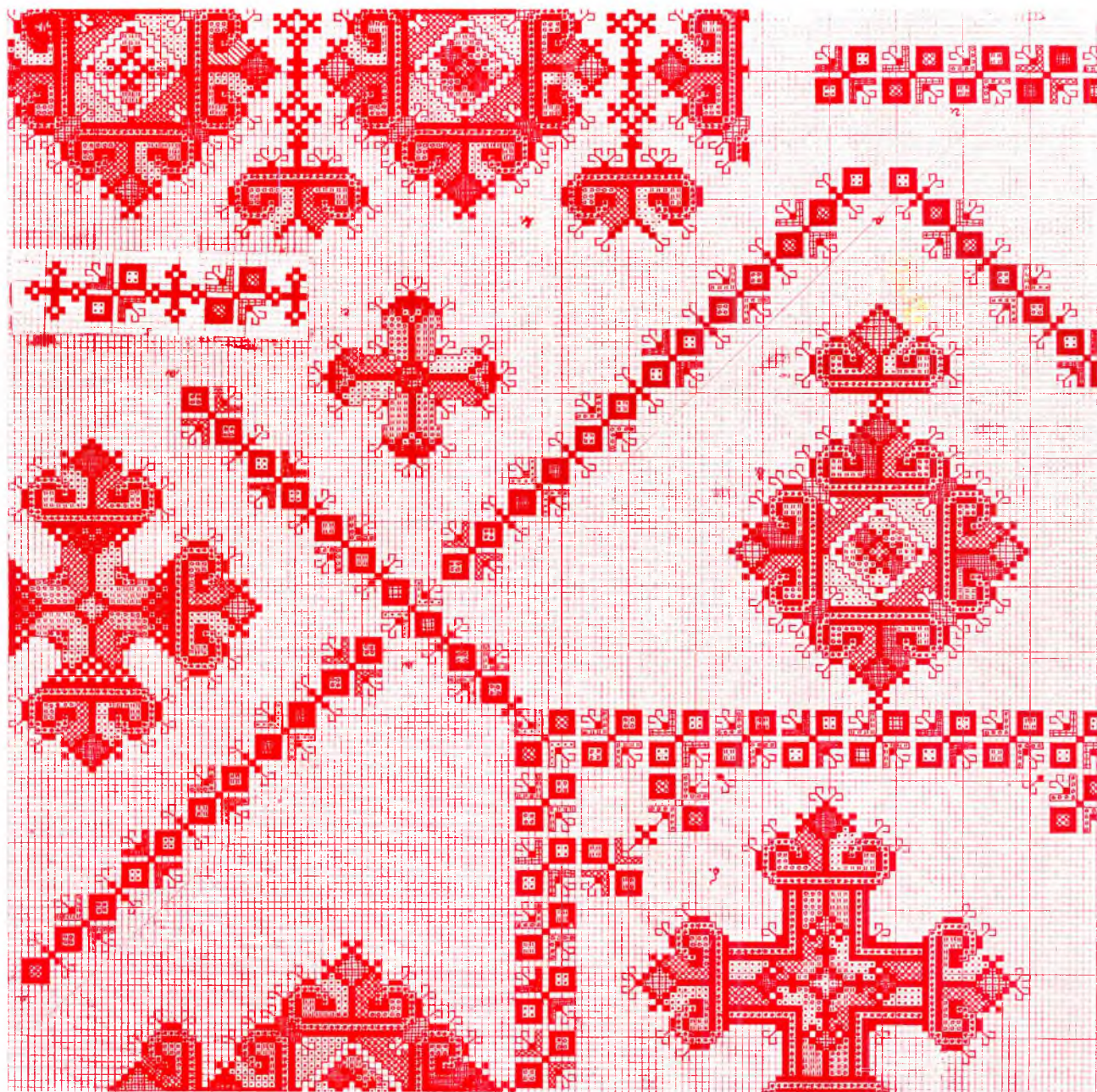
До Управи ввійшли: Марія Геба — голова, Рома Рейні — заступниця, Галона Майстренко — секретарка. Референтки: Анна Сеньйор — організаційна, Леся Печко — культ.-освітня, Рома Рейні — виховна, Оля Труш — сусп. опіки, Валя Лівінська — імпрезова. Контр. Комісію очолила Марія Левицька.

На зборах вирішено, що Відділ бере на себе фінансову відповідальність за світличку.

Марія Геба, голова

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Phila., Pa. 19141
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Вишивані церковні ризи
Опис примінення поданий на ст. 18.